HIMLER MÁRTON
Az Office of Strategic Services
magyar osztályának vezetője

IGY NÉZTEK KI

A MAGYAR NEMZET SIRÁSÓI

A magyar háborus bűnösök amerikaiak előtt tett
vallomásának hiteles szövege

Published by
ST. MARKS PRINTING CORP.
80 Fourth Avenue
New York, N. Y.

654

HIMLER MÁRTON

Az Office of Strategic Services
magyar osztályának vezetője

IGY NÉZTEK KI
A MAGYAR NEMZET SIRÁSÓI

A magyar háborus bünösök amerikaiak előtt tett vallomásának hiteles szövege

$3.50

Published by
ST. MARKS PRINTING CORP.
80 Fourth Avenue
New York, N. Y.

SZTE Klebelsberg Könyvtár
J001180473

SZTE Klebelsberg Könyvtár
SZEGED
2.

Copyright, 1958, by Martin Himler

Minden jog fenntartva

Printed in the United States of America

X 243654

TARTALOMJEGYZÉK:

Dr. Pál Ernő	5
Előszó	7
Miért?	11
Háborus bünösök	19
Horthy Miklós	26
A KIHALLGATASOK	
Szálasi Ferenc	31
Bárdossy László	47
Imrédy Béla	51
Antal István	89
Szőllősy Jenő	97
Vajna Gábor	100
Kolozsváry Borcsa Mihály	107
Bodonyi csendőrkapitány	114
Jaross Andor	117
Hellebronth Vilmos	123
Kunder Antal	130
Gömbös Ernő	136
Omelka Ferenc	141
Hain Péter	146
Sztojay Döme	160
Reményi-Schneller	163
Endre László	174
Feketehalmi-Czeidner	185
Zöldi Márton	189
Bram Károly	191
Vége a munkámnak	193
Mi következhet?	194

A magyar nemzet történetének legsötétebb napjaira, s legelvetemültebb embereire vet e könyv világot, s a jövő történetirói hálásak lesznek, hogy a szerző gondoskodott annak kiadásáról.

Megállapitható belőle, hogy milyen könnyü fajsulyu egyének, milyen hozzáértés és felelősség nélkül, milyen morális gátlás nélkül kormányozták a legválságosabb időben Magyarországot.

A felelősség érzet és az erkölcsi gátlás teljes hiányában küldtek a megdöbbent és megborzadt világ szemeláttára félmillió ártatlan embert máglyahalálba, és sülyesztették a nemzetet orosz rabságba.

A világtörténelem arra tanit bennünket, hogy értelmesen kormányzott kis nemzetek nemzetközi viharok, háboruk idején igyekeznek semlegesek maradni.

Magyarország sietett a nagyhatalmak háborujába belépni, bár azt semmi nemzeti érdek nem kivánta, aminthogy akkor azt Hitlerék sem kivánták.

A magyar hadüzenetet tudvalevőleg az orosz kormány azzal adta vissza a magyar követnek, hogy fontolják meg a dolgot még egyszer, ne lépjenek erre a végzetes utra, mert a két nemzetnek semmi baja egymással.

A magyar kormány hajthatatlan maradt.

S hogy sem az akkori orosz józanság, sem a józan magyar közvélemény ne állhasson a háboru utjába, példátlan csalással megfelelő "incidenst" csináltak.

Orosz márkával meghamisitott repülőgépekkel elkezdték Kassát bombázni.

Valósággal bezsarolták magukat abba a háboruba, amelyben részvételüket akkor egyik nagy hadviselő fél sem kivánta, s azzal a magyar nemzet sirját megásták.

S nem fogadták el a visszavonulás felkinált lehetőségét akkor sem, mikor a románok a háboruból kiléptek, s mikor hasonló magyar elhatározásért a nyugati szövetségesek "Erdély egy részének a lehetőségét . . ." kinálták.

A kierőszakolt háboru következménye, hogy ma a magyar

nemzet a győztes oroszok rabságában sinylődik; az Auschwitzban elégetett félmillió magyar emléke évszázadokon át sötét árnyat fog vetni a magyar nemzetre.

A könyv leghasznosabb része annak a megvilágitása, hogy a szörnyü bünt nem a nemzet akaratából követték el, akik rávetemedtek a modern történelem legnagyobb gonosztettére. Hogy az emberi mivoltukból kivetkőzött gonosztevőket maga a nemzet vonta felelősségre.

Himler Márton felbecsülhetetlen szolgálatot tett a magyar nemzetnek, mikor Jackson U.S. Supreme Court birót — a nürnbergi Nemzetközi Bíróság főügyészét — és Donovan generálist rábirta, hogy fogadják el Key generális inditványát, s a háboru magyar bünöseit Nürnberg helyett küldjék Magyarországba.

New York, 1957 december.

Dr. Pál Ernő

ELŐSZÓ

Mikor az Office of Strategic Services (Stratégiai Hivatalok Szolgálata) salzburgi főparancsnokától, néhai Howard Chapin ezredestől engedélyt nyertem, hogy a magyar háborus bünösök kihallgatásáról felvett jegyzőkönyveket — miután azokat már a magyar kormány ügyészei is megkapták — lemásolhassam magamnak, s megtarthassak pár olyan okmányt, amelyekre a magyar ügyészségnek nem lehetett szüksége, nem voltam vele magam sem tisztában, hogy átadom-e azokat valaha a nyilvánosságnak.

1946-ban, mikor különösen a magyar protestáns egyházak nyilvánosan elismerték, hogy a magyar zsidóság ellen bünt követtek el, arra gondoltam, hogy ha az emberiségnek és különösen a magyar népnek nem is szabad a borzalmakat feledni, ha még egyszer normális légkörben kivánunk élni, a szörnyü tömeggyilkosságokat előbb-utóbb megbékülésnek vagy legalább megnyugvásnak kell követni.

Ezt a megbékülési folyamatot, vagy legalább annak kezdetét láttam abban is, hogy a német nemzet a Németországba hurcolt és életben maradt zsidóknak egyénenként, s a feltámaszthatatlan zsidók emlékére Izraelnek kártéritést fizet, bünösségének teljes beismeréséül.

S éveken át az volt az érzésem, hogy a megbékülés gyorsabban eljöhet, ha ilyen s hasonló emlékekről minél kevesebbet beszélünk.

Ha most mégis rászántam magam, hogy ezeket az adatokat közöljem, annak nem az az oka, hogy személyem és a velem dolgozott hüséges munkatársaim ellen a büntetés nélkül világszerte szökött gonosztevők és azoknak elvbarátai a legalpáribb rágalom hadjáratot folytatják, amely néhai Galambos József katolikus plébános vezetésével kezdődött. Nekem és munkatársaimnak állandó elégtétel, hogy miféle elemek gyülöletét sikerült megnyernünk.

Az sem birt volna rá, hogy ez a társaság különböző cimen hazám minden hivatalos fórumán denunciáltatni próbált. Ezt a

tulajdonságukat hazulról hozták magukkal, s egymás ellen is szorgalmasan gyakorolják. Természetesen a sorozatos feljelentéseiket minden fórumon a legnagyobb megvetéssel fogadják. De meg kellett szólalnom, mert ugyanezek az elemek állandóan a történelem meghamisitásán dolgoznak, amit meg kell gátolnom. Meg kell gátolnom, mert lojális polgára vagyok hazámnak, büszke vagyok Amerikára és amerikai voltomra, s nem engedhetem meg, hogy Amerikát vagy annak bármely hivatalos szervét hazug vádakkal illessék.

S meg kell gátolnom, mert tagja vagyok — s az is fogok életem végéig maradni — annak a magyar kulturközösségnek, amelyre egy csomó külföldre szökött gonosztevő és a velük egy huron pendülő elvtársaik a legszörnyübb bünök ódiumát akarják rákenni.

Az emlitett ocsmány és bünös sajtóhadjárat azt akarja a történelembe csempészni, hogy az Egyesült Államok hadserege vagy annak bármely tagja vagy alakulata bünös magyarokat a Sovjet Magyarországon müködött parancsnokságának adott át. Ez az állitás éppen olyan tudatos hazugság, mint az, hogy haza toloncolt ezrekről beszélnek.

Egyetlen magyart amerikai közegek nem adtak az oroszok kezére.

Köztudomásu, hogy a háborut követő első választás Magyarországon szabad volt, hogy a magyar nemzetnek volt egy szabad koaliciós kormánya.

Az oroszok minden nyugati szövetségese, tehát az Egyesült Államok kormánya is bizott benne, hogy a Sovjet nem fogja a yaltai egyezményeket megszegni, s hogy a párisi békeszerződések után a Sovjet csapatok kivonulnak az országból.

Mikor a U.S. hadseregének főparancsnoksága eleget tett a magyar kormány kérésének, letartóztatta és kiadta azokat a gonosztevőket, akik a nemzet sirját megásták, akik százezreket küldtek máglyahalálra, akik a magyar javakat, a gyárak felszereléseit, a raktárak áruit, a méneseket és gulyákat elrabolták az országból, akik négyezer (ezuttal "árja") magyar nőt szállitottak a német hadsereg tábori bordélyházaiba, akik százezreket tettek földönfutókká, az akkor a hatalmat kezében tartó koaliciós kormány kérésének tett eleget, s felettük nem az oroszok, hanem magyar birók itélkezhettek és itélkeztek.

Jellemző a gonosztevők hitvány gyávaságára, hogy ocsmány sajtó kampányuk kapcsán soha egyetlen szóvel sem merik Eisenhowert, néhai Jackson Supreme Court főbirót és Donovan generálist, akik a foglyok letartóztatását és hazaküldését elrendelték, támadni; ahogy hasonló gyávasággal hallgatnak a budapesti Allied Control Commission (Szövetséges Ellenőrző Bizottság) amerikai főparancsnokáról, Key generálisról is, aki a gonosztevők kiadását jóformán naponta táviratilag sürgette.

Mikor Jackson biró és Donovan generális rám bizták az egyáltalán nem gusztusos szerepet, hogy a hadsereg különböző egyedei által már elfogott gonosztevőkön kivül adjam ki az elfogatási parancsot mindazok ellen, akiket a magyar hatóságok kikértek, s rajtuk kivül mindazok ellen, akiket a szövetséges hatalmak által a háboru alatt megszabott "háborus bünökben" vétkesnek találok, hogy őket a Nürnbergben tartott tárgyalásokra előkészitsem, csatlakoztam — és örülök, hogy csatlakoztam — Key generális kéréséhez és Donovan generális álláspontjához, hogy Nürnberg helyett itélkezzék a magyar hatóság felettük.

Előre éreztem, hogy Nürnbergben való elitéltetés esetén egyik-másik itéletben Magyarországon esetleg tévedéseket találnak, hogy idegen hatalmak által elitélendő bünösök büneit a nemzet tisztán nem látja. De különösen azért igyekeztem Jackson birót, s rajta keresztül Eisenhower főparancsnokot erre az elhatározásra birni, mert ugy éreztem, hogy a magyar nemzetnek jussa van itélkezni felettük.

Csak ez adhatott módot rá, hogy ne az egész magyar nemzet álljon a világ előtt azokkal a bünökkel terhelve, amelyek a zsidó vallásu magyarok százezreit elvitték Auschwitzbe, hanem csak azok a gonosztevők, akik ezt a mérhetetlen gyalázatot ráhozták a nemzetre.

Jussa volt a nemzetnek, hogy maga itélkezzék és igy dokumentálja a világnak, hogy nem az a nemzet felelős a tömeggyilkosságért, amelynek annyi sok ezer keresztény tagja hajlandó volt a legnagyobb személyes veszélyek közt a halálra szánt áldozatokat védelmezni, bujtatni, hanem az a söpredék, amely százezreket küldött halálba, hogy alkalma legyen rabolni.

Mikor tehát a büntudatos lelkiismeret által üldözött rablók, gyilkosok és rablógyilkosok, valamint elvbarátaik nemzeti mártirokká próbálják az elitélt és részben kivégzett büntársaikat

SZTE Klebelsberg Könyvtár SZEGED

avatni, a legsulyosabb bünt követik el a saját nemzetük ellen, amelyről nem tehető fel, s jó akaratu emberek nem is hajlandók feltenni, hogy bünrészességet kivánna vállalni, s a véres kezü gyilkosok neveit mártirokként akarná a magyar történelem könyvébe beirni.

Elhatározásom helyességéről meggyőzött az a felirat, amelyet Márton Áron püspök helyettese a szörnyü emlékü Sztójayhoz intézett, amelyben az egyháznak ez a kiváló főpapja erélyesen emelte fel szavát a borzalmak ellen, s amelyet az olvasók megtalálnak e könyvben, miután feletteseim engedélyével azt — néhány más okmánnyal — megtarthattam magamnak.

Az annyi üldöztetést szenvedett katolikus főpap nem sejthette akkor, hogy néhány éven belül akad egy másik katolikus pap (néhai Galambos József), aki a püspök által megbélyegzett tömeggyilkosokból mártirokat próbál csinálni.

Mindig örömömre fog szolgálni, hogy Key és Donovan generálisok, valamint az én szerény érveim Jackson birót és Eisenhowert a foglyok hazaküldésére rábirták; ami számomra azért volt külön öröm, mert igy tovább nem kellett a fogságban volt egyének külön kihallgatását folytatnom, bár ez hiányt jelent könyvemben.

* * *

Fel akarom ezt az alkalmat arra használni, hogy még egyszer hálás köszönetet mondjak mindazoknak a bajtársaimnak, akik a ránk bizott undoritó munkánkat olyan lojálisan, sokszor éjjel-nappal dolgozva végezték, s akik éppen olyan szánakozó megvetéssel fogadják a személyük ellen intézett rosszhiszemü handabandát, mint e sorok irója.

Érthető, hogy közülük különös dühhel leghüségesebb munkatársamra Herczeg Bélára támadnak, mert ő személyesen ismerte a foglyok legnagyobb részét, miután müködésüket Magyarországon hosszu ideig személyesen szemlélte, s igy legértékesebb tagja volt a magyar osztálynak.

Hasonló gyülölettel szokták emlegetni Granville György barátomat és bajtársamat, a U.S. Hetedik Hadseregének volt hadnagyát, mert csak az ő erős akaratának és szivós munkájának köszönhető, hogy a magyar Szent Korona nem maradt véglegesen nyilas árulók kezében.

MIÉRT?

Mikor az elfogott magyar gonosztevők kihallgatását folytattam, állandóan arra a kérdésre kerestem feleletet, amit már 1938-ban Magyarországon is kérdeztem állandóan magamtól, s amivel voltaképpen az egész megdöbbent civilizált világ nem volt tisztában:

"Mi vitte rá az állitólag keresztény, állitólag Krisztus tanait követő szörnyetegeket arra a borzalmas utra, amely Auschwitznál végződött?"

Ezt kérdeztem magamtól gyötrelmes éjszakákon, mikor olaszországi állomáshelyemen pontosan tudtam, hogy pld. ma üritik ki a Nógrád megyei ghettót. Ma viszik el a többi szerencsétlen halálra szánt áldozatokkal együtt azt a nővéremet, akinek a férje két heti házasság után az első világháboruban hősi halált halt a hazáért. És keserü gunnyal kérdeztem önmagamtól, hogy vajjon meghuzzák-e érte Mátraverebély lakósai a lélek harangot; azt a harangot, amire tőlem kértek és kaptak 540 dollárt az első háboru után, mert a régi harangjukból ágyut csináltak. S nem tudtam gondolt-e akkor Mátraverebélyben az a több tucatnyi iskolatársam, akiket az első háboru elején elfogtak, a szibériai fogságukra, ahol én őket négy éven át Amerikából uri módon eltartottam.

Amikor a Heves megyei, Vas megyei ghettók áldozatait elvitték — s én minden nap pontosan tudtam, hogy mi történt aznap Magyarországon — a többi testvéreimre gondoltam. Akik közül négy bátyám kitüntetéssel harcolt az első világháboruban, s közülük egy megvakult, egy hősi halált halt. Akik közt volt még egy hadi özvegy, és akik — testvéreim, azok házastársai, gyermekei és unokái, tehát közvetlen vérrokonaim — 47 áldozatot adtak Auschwitz-nek.

Megértettem, hogy nehéz időkben, szociális forrongások és forradalmak közben nagytőkések, iparfejedelmek, bányamágnások, bankárok ellenszenvet váltanak ki a tömegből, de az Auschwitz-ban elégetett százezrek kilencven százaléka, csakugy mint a én bátyáim, sógoraim, iparosok, kis emberek voltak, akik ke-

nyerüket két kezük munkájával keresték. S emberi felfogás meg nem értheti, hogy mit véthettek például a csecsemők, akiket szüleikkel együtt dobáltak a kemencékbe.

Nem értettem, nem érthettem hosszu ideig, hogy mi birhatta egy kulturnemzet akármilyen söpredékekből álló csoportját arra a lemérhetetlen lelki züllésre, amely évszázadokra szóló szégyent boritott a saját nemzetükre, s amely fölött az egész világ megborzadt. Hogy mi váltotta ki belőlük azt a leirhatatlan és kimondhatatlan, sőt normális emberek előtt szinte elképzelhetetlen brutalitást, amely fölött a megfizetett bérgyilkosok is megborzadtak, s amely ellen két izben is tiltakoztak a magyar kormánynál.

A kihallgatások során erre a kérdésre igyekeztem szüntelenül feleletet találni, de a kihallgatott egyének mindannyian gyáván és hitványul vinnyogtak, egynek sem volt annyi önérzete, hogy tetteikért a legparányibb felelősséget vállalták volna, hogy meggyőződéseiket védelmezték volna; valamennyien igyekeztek büneikért a felelősséget másokra háritani, hol Horthyt, hol a németeket, hol saját büntársaikat vádolták. (S ilyen gyáva szemetekből próbálnak ma megmenekült büntársaik nemzeti mártirokat csinálni!) Akik a deportálások idején fennhangon és gőgösen irták és szavalták, hogy ezt a borzalmat nem Hitler, hanem ők hozták Szegedről a világra, most más hurokat pengettek, csak éppen azt nem állitották magukról, hogy ők valamennyien szerették és pártolták a zsidókat.

S mert ma sem birok és nem vagyok hajlandó arra a megálllapodásra jutni, amiről 1947-ben Rómában Msgr. Villányi igyekezett meggyőzni, hogy t.i. a magyar nép kollektive lenne Európában a legmélyebbre lezüllve, kérdésemre csak egyetlen feleletet tudtam találni.

Raboltak, s mert a züllésre vezető uton nehéz megállni, még többet akartak rabolni, tehát — gyilkoltak.

Budapesten jártam, mikor a második zsidótörvény a jobb állásokon kivül minden üzleti lehetőséget elvett a zsidóktól, s könyörögve kérte a kormány a dzsentriket, hogy képezzék át magukat üzletre, s erre a célra mindenkinek 3000 pengő kiutalását igérték.

Senki nem akart jelentkezni, mert a munka továbbra is

büdös volt az urak szemében, s ők már látták Németországban, hogy egy védtelen kisebbséget teljesen ki is lehet rabolni.

Volt igazuk abban, hogy az antiszemitizmus Szegeden vagy Szeged idejében kezdődött. Azok a magyar urak, akik a néppel azt énekeltették, hogy "Áldjon vagy verjen sors keze, itt élned s halnod kell . . .", Trianon után a népet Erdélyben és Felsőmagyarországon otthagyták, befutottak a megcsonkitott országba, s a dzsentrik született jogánál fogva követelték eltartásukat a megnyomoritott országtól.

S mert a vármegyék, a munkakerülő dzsentrik vadászterületei összezsugorodtak, hajlandók voltak más jól fizetett állásokba is beülni. Kikényszeritették hát az első zsidótörvényt, hogy bezsarolhassák magukat zsidó vállalatokhoz "kirakat gój"-oknak. A zsidótörvények kikényszeritéséhez természetesen féktelen országos uszitás volt szükséges, lassan megmételyezték a levegőt az egész országban, s elhitették a polgárok nagy részével, hogy "zsidókérdés" volt, s annak megoldása hozta volna el a jobblétet.

A kirakat-gójok nem érezték egészen jól magukat, mert zsidóktól kellett a kizsarolt fizetéseket átvenni, s egyébként is sokkal csábitóbbnak látszott az egész kirakatot, sőt az egész üzletet átvenni. Az addig uralkodó osztály, a magyar arisztokrácia szivesen adta át Gömbös utján ennek a társaságnak a hatalmat, mert neveltségük nem engedte meg, hogy az égő antiszemitizmusért az ódiumot vállalja, de szivesen fogadta annak előnyeit a maga számára.

Sem a többnyire zsidók által hirtelen és kivételes tehetséggel alapitott gyáripar, sem a részleges revizió nem volt képes a földéhes nép igényeit kielégiteni, s a zsidók elleni állandó uszitás, a "zsidókérdés" némileg elterelte a répakapálók 80 filléres napszámjáról a figyelmet, mikor egy kiló kenyér 44 fillérbe került az országban.

Az uralomra jutott középosztály, egy nagyon tiszteletreméltó, de elenyésző kisebbség kivételével, boldogan osztozott a két zsidótörvény által biztositott zsákmányon, az orvosok, ügyvédek, mérnökök kliensei, a sajtó és szinpad alkalmai biztositva voltak számára. De akik még igy sem jutottak zsákmányhoz, azok a teljes kifosztásra, az ingó és ingatlan zsidó vagyonok elrablására, szükségszerüen tehát az ország ugynevezett zsidótlanitására gondoltak.

Nem volt véletlen, hogy a magyar parasztságot, a nemzet ezer esztendős mostoha gyermekeit birták rá a legnehezebben és a legkésőbb, hogy a zsidók ellen forduljon. Azok ösztönösen érezték és tudták, hogy nekik mi sem juthatott azokból a javakból, amelyeket a két zsidótörvénnyel raboltak el a zsidóktól. Az ő számukra csak annak a kis ingóságnak az értéktelen része jutott, amit a máglyára küldött százezrek ott hagytak a lakásaikban, mert az értékesebb holmikat az állam és az állam nevében rabló uri csőcselék már előbb elszedte.

Közismert tény az is, hogy a legtöbb megmentett zsidót a parasztság bujtatta, s ők vittek némi élelmet időnként a ghettókba.

Mikor a hatalom — a németek segitségével — végleg átcsuszott a legaljasabb, legzüllöttebb árulók (mert árulók voltak, akik a németeket behivták) kezébe, ujjongva állapitották meg, hogy a rablást véglegesen be lehet fejezni, s hogy annak ne maradjon élő áldozata és tanuja, a kirabolt százezreket le lehet gyilkolni.

S kezdetét vette az a szavakkal ki nem fejezhető tömeggyilkosság, amelyre az ismert történelemben nincs példa, amely éppen olyan nagy bün volt a saját nemzetük, mint a legyilkolt áldozatokkal szemben, s amiről a "mártirokat" sirató történelemhamisitó megmenekült gonosztevők következetesen hallgatnak.

A nyugati szövetségesek borzadállyal értesültek a Sztójay kormány szándékáról, s üzenetben igérték, hogy ha nem deportálják a zsidókat, Magyarországra nem fog egyetlen bomba leesni.

Cinikusan azt felelték, hogy tessenek bombázni!

Ha voltak Magyarországon a légi bombázásnak áldozatai, valamennyit az akkor az országban uralkodó gyilkosok itélték halálra és a zsidók vérén kivül azoknak a vére is ott tapad a kezükhöz.

A németek tudvalevőleg az ország zsidótlanitását felajánlották a hagyományosan antiszemita román kormánynak is. Márton Áron, a hős magyar püspök a tanu rá, hogy azt a román kormány a legnagyobb undorral utasitotta el magától.

A magyar kormány sietett igénybe venni a bérgyilkosok ajánlatát, erre nézve megegyezett velük Sztójay, mielőtt hazament átvenni az uralmat, s szivesen fizette a szállitás és kivégzés költségeit.

Vannak azonban dolgok, amikkel a németeket sem lehet vádolni.

Mikor egy izben megirtam, hogy egy angol generális a magyar nemzetet rablógyilkos nemzetnek nevezte, s tiltakozásomat azzal vágta el, hogy a magyar pénzügyminiszter ezt hivatalosan ismerte el, mikor bejelentette, hogy a zsidó vagyonok az állam tulajdonát fogják képezni, néhai Galambos József plébános szállt velem egyoldalu vitába. Mint annyiszor, szokás szerint akkor is megfeledkezett az Ur egyik parancsolatáról, s azt irta lapjában, hogy ez a hivatalos bejelentés a németek miatt volt, akik a zsákmányt követelték maguknak.

Ebből egyetlen szó sem igaz, a németek üzletszerüen számlázták a bérgyilkosság költségeit, de a tömeges rablógyilkosság zsákmányán soha nem akartak osztozni. Sőt, ha tekintetbe vesszük, hogy hányszor tiltakoztak a magyar hatóságok brutalitása ellen, fel kell tennünk, hogy ezt akkor sem fogadták volna el, ha felajánlották volna a számukra.

Ha azonban azt hiszem, hogy a tömeggyilkosság eredendő okát megtaláltam a rablási szándékban és a rablásban, érthetetlen előttem az a szennyes kámpány, amely ma a történelem meghamisitására törekszik.

Hogy a saját büneik egy részét az Egyesült Államokra kivánnák háritani, azt megértem. Gyülölik Amerikát, gyülölik közülük azok is, akik Amerikában találtak otthont és boldogulást attól a pillanattól kezdve, amikor a háboruba lépett, s meggátolta a hitlerizmus győzelmét, amely nekik a rablott holmik élvezetén kivül bársonyszékeket, főispánságokat, tábornoki és ezredesi rangot jelentett volna.

Ma, miközben habzó szájjal uszitanak uj hazájuk ellen, bárgyu módon azt akarják elhitetni, hogy ők "csak a kommunizmus ellen" harcoltak.

Kihasználva a Nyugat és a Kelet közti hideg háborut, hirtelen bolshevik-ellenes hősöknek, demokratáknak akarnak feltünni, s mert némelyiküket szükségből használják, abban a balga hitben élnek, hogy az Egyesült Államokat sikerül nekik félrevezetni, s hogy Amerikának nincs hőbb vágya, mint őket az elvesztett méltóságaikba visszaültetni.

Az Egyesült Államok arra illetékes helyein megvannak azok a lapok, nyilatkozatok, szónoklatok, amelyekben a "bolshevik-

vivi elnevezés valószinüleg igazolni próbálta, amit mindig állitott, hogy antiszemitizmustól távol volt.)

Szellemi és lelki beállitottságukra való tekintettel ezt valóban megtiszteltetésnek veszem ettől a tábortól.

Mások is követtek már el rablógyilkosságot. Másoknak is sikerült már elkerülni a földi igazságszolgáltatás sujtó kezét, de az ilyen gonosztevők rendszerint meglapulnak, s nem állnak ki hangoskodni a porondra. Azok nem vallják még indirekt sem a gyilkosságot vagy tömeggyilkosságot helyesnek, s nem igyekeznek kivégzett büntársaikból nemzeti hősöket csinálni.

Amennyire az abberációs emberi indulatokat megmérhetjük, csak egy magyarázatot találhatunk viselkedésükre. Csak arra a következtetésre juthatunk, hogy a külföldre menekült rablógyilkosok azért dühöngenek, azért képtelenek önmagukat fékezni, mert a zsákmányt a náluknál erősebb orosz rabló "highjackolta," utközben elvette, sőt elvette tőlük azt is, amit nem is raboltak.

A régebben is külföldön élő elvbarátaik lármájának tisztán az antiszemitizmus, a reményeit vesztett hitlerizmus a forrása.

A nemzetközi koncert elhunyt karmestere, Galambos József az antiszemitizmus vádját tagadta, de irásaiban ott tükröződött annak legaljasabb, mert leggyávább formája. Akiről munkatársaim és bajtársaim közül tudta, vagy hitte, hogy zsidó vallásuak, azoknak a nevei mellé odabiggyesztett zárjelben olyan német hangzásu neveket, amelyekkel azok soha nem birtak.

S azokat a magasrangu egyéneket, akik a letartóztatásokra és a rabok hazaszállitására a rendeletet kiadták, soha nem merte sem ő, sem cinkostársai támadni, vagy közönséges gyávaságból, vagy azért, mert azok közt zsidók nem voltak.

Lehetséges, hogy én a tömeggyilkosság valódi okát helyesen nem látom, hogy mások az eredendő okot másban találják.

A következő lapokon szószerint közlöm a letartóztatott főbünösök valiomásait, s azokból a saját következtetéseit minden olvasó levonhatja magának.

HÁBORUS BÜNÖSÖK

A háboru tartamára ajánlottam fel szolgálataimat Hazámnak, s a fegyverszünet után Milanóban vártam a hazatérésre a parancsot, mikor táviratilag Casertába, a déli főhadiszállásra rendeltek. Onnan küldtek Salzburgba, hogy az Office of Strategic Services magyar osztályának a vezetését átvegyem.

A nyugati szövetségesek főparancsnoksága erre az alakulatra bizta, hogy a magyar "háborus bünösöket," akiknek egy része már akkor az amerikai hadsereg különböző alakulatainál fogoly volt, egy helyre összpontositsuk, s a közülük még szabadon bujkálókat elfogjuk.

A szövetséges kormányok a "háborus bünöket" még a háboru alatt egymás közt hivatalosan megszabták, s mindazokat meg akarták büntetni, akik az igy megjelölt bünöket elkövették.

Ausztria és Németország azokban a hónapokban egy feldult hangyabolyhoz volt hasonló. Az elfogott hadseregek, a Magyarországból részben kimenekült, részben Szálasiék által kihajszolt tömegek, a haláltáborokból élve menekült szerencsétlenek összevissza járkáltak. Sokan hozzátartozóikat keresték. A háborus bünösök legnagyobb része, mindig álnevek alatt, félre eső falvakba huzódott.

Ez a demoralizált roppant tömeg állandóan nyüzsgött, majdnem lehetetlen feladatnak látszott a köztük álneveken, hamis papirokkal bujkáló háborus bünösök felkutatása.

Csakhamar megérkezett az USFA főparancsnokságához a budapesti Szövetségi Ellenőrző Bizottság amerikai főparancsnoka utján küldött jegyzék, amelyben az akkori magyar kormány 483 háborus bünös letartóztatását és kiadatását kérte a USFA főparacsnokságától.

Bár előzetes utasitásom az volt, hogy elfogatási parancsot adjak ki minden olyan magyar ellen, aki a hivatalosan meghatározott háborus bünök valamelyikében vétkes volt, feletteseimmel abban állapodtunk meg, hogy mivel az otthon élő magyarok voltak a bünökkel és bünösökkel leginkább tisztában, elsősorban a jegyzékben feltüntetett egyéneket fogjuk keresni. Közülük

akkor már vagy százötven fogoly volt. Nem tartottam, s ma sem tartom helyesnek, hogy jobb kifejezés helyett minden hirhedt gonosztevőt "háborus bünösnek" neveznek jelenleg, bár a szövetségesek helyesebben meghatározva azoknak a megbüntetését igérték, akik a "háboruban az emberiség ellen bünöztek."

Háborus bünösöknek szerény véleményem szerint azokat lehet nevezni, akik a háboruk alatt, háboruk légkörében a harctéren, vagy a civil lakósság közt követnek el olyan kegyetlenségeket, brutalitásokat, amelyeket tiltanak különböző nemzetközi egyezmények; akik a fogságba esett katonákat kinozzák vagy kivégzik; akik a megszállt területeken a civil lakossággal kegyetlenkednek, vagy azokat kifosztják.

Háborus bünnek lehet nevezni pld. azt a világtörténelemben példátlan bestialitást, hogy az állitólag munkaszolgálatra besorozott zsidó magyarokat fegyverek nélkül hajszolták a harctérre. Több esetben azzal az előttük elhangzott paranccsal, hogy egyetlen egynek sem szabad élve térni vissza a harctérről. Az ellenük elkövetett egyéni brutalitások a szadizmus olyan feneketlen mélységeinek a sorozatát képezik, amelyekre sem Kraft-Ebing, sem Freud nem találhatnának magyarázatot, s amelyekkel nem kivánok foglalkozni, mert azokkal szerencsére kevés dolgom volt.

A magyarok közt kétségtelenül a legnagyobb háborus bünös Feketehalmy-Czeydner volt, aki a megszállt Ujvidéken 4000 ártatlan civilt, nőket, férfiakat, aggastyánokat és csecsemőket gyilkoltatott le, leirhatatlan brutalitások közt.

A háborus bünökre van magyarázat, a nehéz és veszedelmes szolgálatban lévő katonák elkeseredése, a civil lakósság egy-egy meggondolatlan tagjának elhamarkodott ellentállása, de — nincs mentség.

A háborunak azonban semmi köze nem volt a zsidótörvényekhez, sem ahhoz, hogy a zsidó vallásu magyarokat válogatás nélkül előbb sárga csillagok segitségével megalázták, ghettókba zárták, s azután elszállitották őket meggyikolás céljából Auschwitzba.

S ne hazudja egyetlen egy, ma a szabad nemzetek valamelyikébe menekült felbujtó, rabló vagy gyilkos sem, hogy minderre a magyarokat a németek kényszeritették. Mert van köztük (a szabadon lévők közt) nem egy, akik nemcsak maguknak, a magyaroknak követeltek minden érdemet, hanem Hitlert egyenesen

plágiummal vádolták. Fennen dicsekedtek vele, hogy a szegedi gondolkozás "tisztitja meg" Európát a zsidóktól.

Hogy lehetne háborus bünnek nevezni azt a szörnyüséget, hogy a magyar kormány hirdetésekben toborozott négyezer keresztény magyar nőt a német tábori bordélyházak számára? Az emberiség ellen elkövetett bünök alcime alatt azonban mindezen barbárságok elkövetői a háborus bünösök listájára kerültek, ami meg nem érdemelt kitüntetés a számukra. Mert ezeknek a bünöknek a számára nincs magyarázat és nincs mentség.

Nem tudtuk a jegyzékben felsorolt gonsztevők mindegyikét megtalálni és elfogni, mert más természetü feladatot is ránk biztak, s mindössze mintegy 390-et adtunk át a Budapesten székelő Szövetséges Ellenőrző Bizottság amerikai parancsnokának, aki azokat az Office of Strategic Services magyar osztályától nyugta ellenében átvette, s a kormánynak átadta.

Minden magyart és minden magyar ügyet hozzám utaltak. Nekünk kellett a hadseregtől védelmet szerezni a Szálasiék által kihurcolt magyar javakra, amelyek legnagyobb részét őrizetlenül találtuk, s amelyek tekintélyes részét az osztrákok és az őrizetükkel megbizott — magyarok ellopták, mielőtt megfelelő katonai védelmükről az amerikai hadsereg gondoskodni tudott volna.

Ezzel a tevékenységgel kapcsolatban a magyar katonatisztek és katonák olyan elképzelhetetlen lezüllésével találkoztam, amit csak rémregényekben lehetne tárgyalni. Magyar tisztek jöttek hozzám például panaszra, hogy parancsnokaik a csapatok zsirját vagy más egyéb élelmét elfeketézték, s az értük kapott pénzeket vagy egyéb értékeket ellopták. Egy izben egy magyar ezredes engedélyt kért tőlem, hogy egyik kapitányát párbajra hivhassa, mert az nyilvánosan vádolta meg feleségét, hogy "bár csak egy zsidó bundához volt JOGA, az ezredesné négyet cipelt magával."

Naponta több százan keresték fel irodánkat, hogy segitséget kérjenek. A legtöbben utazási engedélyt kivántak, hogy házastársaikat, gyermekeiket vagy szüleiket kereshessék, akikről nem tudtak. A kihurcolt keresztény családok tagjait elválasztották egymástól, kit ide, kit oda rendeltek a németek munkára; a haláltáborokból kiszabaditott zsidók azt próbálták kutatni, hogy vajjon legközelebbi hozzátartozóik számára idejében jött-e meg a segitség.

Sokan csak élelmet akartak, nagyon sokan arra kértek ben-

nünket, hogy egyénileg kihozott és valamelyik osztráknál vagy magyarnál megtalált ingóságaikat szerezzük vissza a számukra.

Ezek közt a munkák közt, ebben a zürzavarban kellett a bujkáló magyar gonosztevőket keresni. Soha nem találtuk volna meg a letartóztatott egyének felét sem, ha nem segitettek volna a — magyarok a munkában.

A haláltáborokból idejében megmenekült emberek itt-ott felismerték azokat, akik városukban raboltak vagy gyilkoltak. Többen voltak azonban a keresztény informerek, akik részben azt remélték, hogy a saját kisebb büneiket elnézik, ha a nagyobb bünösöket amerikai kézre juttatják, részben mert ők maguk le voltak tartóztatva, panaszosan követelték, hogy cinkosaikat se kiméljük; és készségesen tudatták velünk, hogy azok hol bujkálnak.

Endre Lászlót például egy magyar katona felesége juttatta a kezünkre, akinek a férje parancsra négy leesett amerikai katonát meggyilkolt, s némi elnézést remélt férje számára a részünkről. Nem tagadta hollétét a saját fia sem, akit kábitószerekkel való feketézés miatt abban az időben elfogtak.

A történelem hamisitására összeesküdött megmenekült gonosztevők és elvbarátaik erkölcstelen és becstelen igyekezetükben a többek közt azt is hazudják, hogy "Himler és pribékjei" az elfogott egyének egy részét bántalmazták, másik részétől az értékeiket elszedték.

Miután soha nem méltattam őket arra, hogy handa-bandájukra feleljek, ezen a helyen az amerikai egyenruha becsületéért megkivánom jegyezni, hogy letartóztatási joga csak amerikai sorkatonának volt, s azok senkit nem bántalmaztak, és senkitől semmit el nem vehettek; mert kihallgatásuk alkalmával a foglyoknak módjukban állt volna ilyen visszaélésekről beszélni.

Nem lehetetlen, hogy a magyar tájékoztatók (informerek), akik nálunk semmiféle alkalmazásban nem voltak, akik tőlünk soha semmi cimen semmi jutalmat nem kaptak, tevékenységeiket esetleg itt-ott kisebb zsarolásokra használták; talán itt-ott elfogadtak valamit, hogy az általuk megtalált gonosztevőt futni engedjék. De ilyen esetről tudomással nem birtam.

Mikor egy elbujt háborus bünöst megtaláltak, amerikai katona ment érte elfogatási paranccsal, s a nála vagy lakásán talált iratokat, és ha nem volt családdal, az értékeiket a foglyokkal

együtt beszállitották a salzburgi Landesgerricht fogházába. Az esetleges értékeket, pénzt, ékszert, stb., nyugta ellenében a fogház igazgatójánál letétbe helyezték, az iratokat hozzám behozták. Én, vagy kirendeltségem bármely tagja, néha csak napokkal később, az első kihallgatás alkalmával találkoztam a foglyokkal, mikor már a náluk talált iratokat alkalmam volt átnézni.

Szabály volt, hogy soha senkit egyikünk sem látott egyedül, nehogy valamelyikünk a foglyot bántalmazhassa.

A börtön parancsnokánál őrzött értékeket csak akkor vettük át, mikor azok tulajdonosait a repülőtérre vitték hazaszállitás céljából, s azokat a foglyok irataival együtt Magyarországon átadták a foglyokkal.

A táborparancsnoknál, konzuloknál vagy más hivatalos közegeknél talált pénztárakat, tehát a nem egyéni tulajdont képező vagyontárgyakat, a katonák beszállitották az amerikai hadsereg Quartermasterjéhez.

Az elfogott egyének bünlistáját a budapesti jegyzékben röviden feltüntették, de természetesen a háboru alatt listákat mi is vezettünk. A hirhedtebb gonosztevők és uszitók neveit és büneit ismertük.

A felhatalmazásom az volt, hogy tartóztassak le mindenkit, akit a magyar kormány kért a jegyzékben, ha az illetők büneit megállapithatónak találom. És tartóztassak le mindenkit, akit nem kérnek, ha a háboru alatt szerzett értesüléseink szerint, vagy a kihallgatások során szerzett ismereteim alapján, akárkit bünösnek találok. A magyar kormány listáján nem szerepelt egyének közül mindössze négy személy ellen adtam ki elfogatási parancsot, akik bevallották, hogy a hirhedt "Neu" alakulatban, felsőbb parancsra, négy leesett repülőnket agyonlőtték egy erdőben, s utána nemcsak a náluk lévő apróbb értékeiket, de ruháikat is elrabolták. A meggyilkolt amerikai katonák "dog-tag"-jeit, a nyakukban és csuklóikon hordott acélsorszámot átszolgáltatták, bünösségükhöz tehát semmi kétség nem fért. Azokat átadtam a Dachauban müködött amerikai hadbiróságnak.

Vannak, akik tudatosan, vannak, akik helyes értesülés hiányában, összetévesztik az Office of Strategic Services müködését azzal a főparancsnoki intézkedéssel, amely az Ausztriába menekült és üldözött magyarok tizezreit haza telepitette, akik közül otthon több általunk soha nem látott gonosztevőt letartóztattak,

s igy kaphatott tápot az a rágalom, hogy "Himlerék a magyarok ezreit adták át az oroszoknak."

A nap egy részét a foglyok kihallgatásának, egy részét irataik áttanulmányozásának szenteltem, hogy azokat — amig hazaszállitásuk kétséges volt — Nürnbergben való tárgyalásra előkészitsem.

Voltak olyanok, akiket kikértek, de meggyőződésem szerint bünösök nem voltak, s azok ellen elfogatási parancsot nem adtam ki, sőt pld. a Keresztes-Fischer testvéreknek a számára állandó otthont szereztem. Hennyei Gusztáv tábornokot már a repülőtérről hozattam vissza, mert előző éjjel az iratait tanulmányozva arra a meggyződésre jutottam, hogy a szövetségesek által meghatározott bünök elkövetésében nem volt része.

Beismerem, hogy munkám fogyatékos volt, hogy a leirt körülmények között képtelen voltunk minden arra nagyon érdemes bünöst megtalálni és elfogni, s az igy megmenekült gonosztevők azok, akik elvbarátaikkal együtt a történelem meghamisitását próbálják.

Horthy Miklós v. magyar kormányzó George Granville amerikai hadnagy őrizetében

Mielőtt a formális kihallgatásukat megkezdtem, egyik munkatársammal felkerestem a fürstenfeldbrucki fogolytáborban őrzött 9 magyar rabot, s ott izelitőt kaptam, hogy miféle emberekkel lesz dolgom.

Mikor a sátrukat elhagytam, utánam futott Vajta Ferenc, aki kivételes bánásmódot kért s ajánlkozott, hogy ennek fejében "segitségünkre lesz az igazi bünösök felderitésében és büneik feltárásában."

Nehezen tudtam visszatartani a velem volt magyarul jól beszélő Hamilton Robert munkatársamat, hogy az undor hatása alatt Vajtát pofon ne vágja.

A következő utam a Hetedik Hadsereg augsburgi fogolytáborba vezetett, ahol Szálasit és a magyar szent korona páncélládáján kivül Imrédyt, Bárdossyt és Reményi Schnellert találtam. Velük Granville György amerikai hadnagy társaságában beszéltem, s ha egyáltalán lehetséges, Reményi Schnellertől, ettől a hitvány magyar árulótól jobban elundorodtam, mint Vajtától.

Mindkét csoportot átszállittattam Salzburgba.

* * *

Horthy Miklós

Horthy Miklóssal nem találkoztam, mert a magyar kormány az ő letartóztatását — Sztalin tanácsára — nem kérte.

Háborus bünösnek deklarálta Jugoszlávia, azért a tömegmészárlásért, amelyet Feketehalmy-Czeydner rendezett; kihallgatásaim és vizsgálataim azonban arról győztek meg, hogy Jugoszlávia kérése nem volt indokolt. Az igazság érdekében meg kell jegyeznem, hogy amint Horthy Miklósnak tudomására jutott, hogy katonái felsőbb parancsra négyezer embert válogatás nélkül legyilkoltak, azonnal intézkedett a barbarizmus megszüntetésére. Ezzel kapcsolatban csupán be nem bizonyitható utólagos bünrészességgel lehetne vádolni, mert az ő tudta nélkül Feketehalmy-Czeydner nem tudott volna később Magyarországból kiszökni.

Mikor azonban készségesen elismerem, hogy a volt magyar kormányzó nem volt bünös az ujvidéki kegyetlenségekben, kénytelen vagyok a rendelkezésemre állt s részben e könyvben közölt hiteles bizonyitékok alapján megállapitani, hogy a zsidó százezrek legyilkolásáért neki kell a legnagyobb felelősséget viselnie.

Aki hivatalt vállal és annak előnyeit évtizedeken át élvezi, az nem állhat félre és nem hárithatja el a felelősséget olyan időkben, amikor a hivatal terhet jelent a számára. Ha semmi más nem szólna Horthy bünössége mellett, a józan ész ezért is azt állapitaná meg felőle.

Bár magam Horthyt nem hallgattam ki és nem láttam, alkalmam volt betekinteni azoknak az amerikai közegeknek a memorandumaiba, akik több izben kihallgatták a volt kormányzót.

Horthy szüntelenül azzal bizonyitotta a zsidó ügyekben való ártatlanságát, hogy barátainak és kártya partnereinek egyrésze zsidó volt. Tehát nem lehetett antiszemita.

Közismert tény volt Magyarországon, hogy Horthy tényleg barátságot tartott fenn több dusgazdag zsidóval. Ez a barátság azonban nem gátolta meg annak a sajátkezüleg irt és e könyvben közölt utasitásának kiadásában, amelyben a zsidók nagy részének az eltávolitását rendelte el, illetve adott utasitást az eltávolitásukra akkori miniszterelnökének Imrédy Bélának.

Ha a volt kormányzó azzal akarna védekezni, hogy az akkori viszonyokkal nem volt tisztában s nem tudta, hogy a már akkor nagyrészt nácifikált országból örömmel menekültek volna a zsidók tizezrei, ha nem volna előttük minden ország kapuja bezárva, olyan szegénységi bizonyitványt állitana ki önmagáról, amely még a szellemi képességeivel ismerős embereket is meglepné. Ha viszont tisztában volt vele, hogy nem volt hova menekülni azoknak, akiknek az eltávozását követelte, akkor mi volt a célja, hogy ezt az utasitást kiadta?

De mindennél sulyosabban és tökéletesebben bizonyitják Horthy bünösségét azok az eredeti okmányok, amelyeket az olvasó e könyvben fog találni.

Mielőtt a pápai nuncius junius 5-én kelt jegyzékét olvastuk, tudnunk kell, hogy amikor a deportálások kezdetüket vették, először Ravasz László püspök jelentkezett Horthynál, hogy személyesen tiltakozzék a világtörténelem legnagyobb kegyetlensége és becstelensége ellen.

Ravasz László a betegágyából kelt fel, hogy megjelenjék Horthynál, mert sulyosan megdöbbentette, hogy hová vezetett az a lelketlen antiszemita kampány, amelyben ő maga is aktiv volt.

S különösen melynek folyamán azt a hirhedt nagypénteki prédikációját elmondta a Kálvin-téri templomban, ami annyira megdöbbentette a keresztény világot, s amely miatt kizárását követelték a Svjcban székelő protestáns világszövetségből.

Ravaszt Horthy azzal a hazugsággal nyugtatta meg, hogy a bewaggonirozott zsidókat nem Auschwitzba viszik, hanem németországi munkára. Ugyanezt a hazugságot ismételte Angelo Rotta pápai nuncius előtt, aki közvetlen Ravasz után jelentkezett kihallgatásra és meghallgatásra Horthynál.

Hogy Ravasz elhitte-e Horthy állitását vagy sem, azt nem tudjuk, de hogy Rotta nuncius nem hitte el, annak irott bizonyitékát küldte hivatalos jegyzékben a magyar kormányhoz.

Voltaképpen már tudtára adta magának a kormányzónak azonnal, hogy nem hisz ebben az állitásban, mert megjegyezte, hogy munkára aggastyánokat, csecsemőket és betegeket nem visznek. Mélységesen megdöbbent, amikor Horthy azt felelte, hogy ezt "humanizmusból" teszik, nehogy a családtagokat elválasszák egymástól.

Egy kormányfőhöz akreditált követnek nem áll módjában, hogy az őt kihallgató államfőt a szemében meghazudtolja, de megtette azt másnap egy hivatalos jegyzékben, amelyben szarkasztikusan jegyezte meg: "Igazán megdöbbentő, hogy csak a zsidóknak van megengedve ez a nagy kegy," és hogy a tényleg munkára küldött keresztény magyarok nem vihették a családtagokat magukkal.

Horthy tehát nemcsak megengedte, hogy Auschwitzba szállitsák a zsidókat legyilkolás céljából, hanem a barbarizmust hazugságaival fedezte.

Ezután a nyilt bünpártolás után nagyon gyenge volt a kormányzónak az a védekezése, hogy végül megállitotta a budapesti zsidók egy töredékének az elhurcolását, amikor már ő is, mások is tisztában voltak vele, hogy reménytelenül elveszett Hitler véres játszmája. Sőt maga ez a védekezés voltaképpen vádat emel ellene, mert azt bizonyitja, hogy igenis módja lett volna meggátolni a deportálásokat, ahogyan azt a román kormány megtette, amint tudjuk és amint olvashatjuk Márton Áron helyettesének Sztójayhoz intézett levelében.

Ha Horthy nem fedezte volna az égbekiáltó borzalmat ha-

zugságaival, akkor sem mentené fel az a tény sem, hogy mikor a németek Magyarországot megszállták, azt igérte közvetlen környezetének, hogy a kormányzói hatalmat gyakorolni többé nem fogja.

Nemcsak azzal gyakorolta, hogy a Sztójay kormányt törvényesen kinevezte, hanem a kijelentés után pár nappal már gyakorolt minden hatalmat, amit azzal kezdett, hogy elment a Ludovikára magyar tiszteket avatni. S gyakorolta a hivatalának minden hatalmát, követeket küldött az ellenfelekkel tárgyalni, s minisztereket cserélt ki és nevezett ki, mikor azt Sztójay kivánta.

Tudomásom van róla, hogy a Horthy által kiadott könyvben néhány előkelő magyar zsidó neki a teljes felmentést megadta. Valószinüleg olyan urak, akik keveset törődtek vele, mikor az ő és vagyonaik védelmében a zsidótörvénnyel csak a kisebb zsidókat sujtották, mikor a jobbmóduak érdekében az volt a jelszó, hogy a vitorlából a szelet ki kell fogni.

Remélem, ezek az urak alkalmat találnak rá, hogy elolvassák a pápai nuncius hivatalos jegyzékét, amely junius 5-én kelt, tehát Imrédynek azután a Szombathelyen tartott nagy beszéde után, amelyben megnyugtatta a magyarokat, hogy "a kiömlő zsidó vérből egyetlen egy csepp sem tapad magyar kezekhez." Mikor, mint azt Imrédy előttem a hivatalos kihallgatása alatt vallotta, igenis tudták már, hogy Auschwitzba szállitják a zsidókat.

Akad ember, aki elhiheti, hogy mindenki más, csak a kormányzó nem tudta ezt, mikor arról biztositotta a pápai nunciust, hogy munkára viszik a zsidókat s az aggokat, betegeket és csecsemőket csak humanizmusból rakják a vaggonba?

Horthy Miklós azonban nemcsak az emberiség ellen követett el bünt, amikor Auschwitz rémségeit fedezte.

Bünt követett el a magyar nemzet ellen, amikor szükségtelenül háboruba sodorta az országot.

Gróf Teleky, Magyarország akkori egyetlen tiszta államférfia, azt irta öngyilkossága előtt irt utolsó levelében, hogy mindent elkövetett a kormányzónál a háboru meggátlására, de "az a náci Sztójay a hadüzenetet naponta sürgette," s mikor "a kormányzónak tengert igértek, Feuer und Flamme lett" s Teleky a következményeket levonta.

Bárdosy vallomása szerint: "őfőméltósága meglepő nyiltsággal azt mondta, hogy 'a bőr égne le a pofámról, ha nem használnám fel az alkalmat s nem küldeném a hadsereget Jugoszlávia megszállására.' "

A volt tengernagy ezért a bünért csak a magyar nemzetnek tartozik számolni, de a többszázezer zsidó kegyetlen kiirtásáért az emberiségnek felelős és mint a tömeggyilkosság bünrészese fog a történelembe vonulni.

A KIHALLGATÁSOK

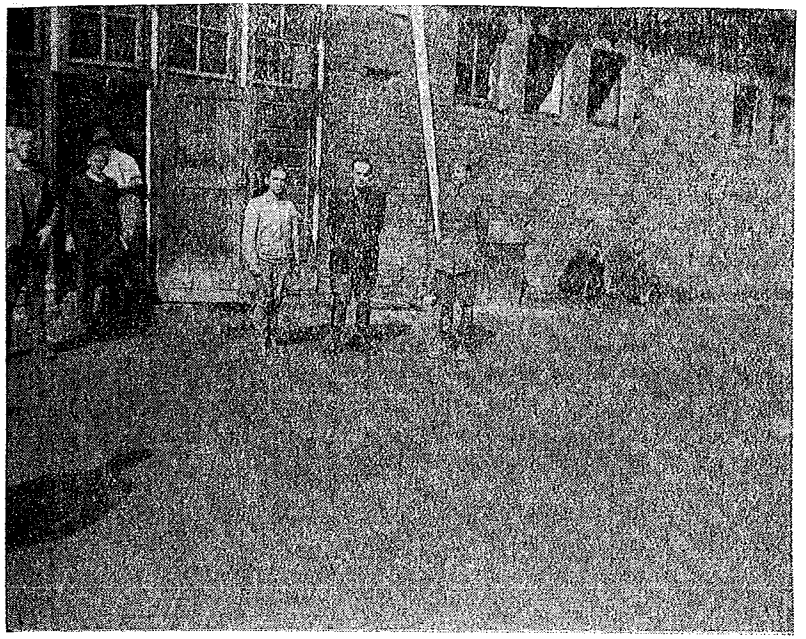

A fogolytáborban, Szálasi Ferenc két barátja közt. Omelka Ferenc, Szálasi Ferenc és Gömbös Ernő.

Szálasi Ferenc

Szálasi Ferenc korlátolt és őrült volt.

Kihallgatásánál szinte szégyenkeznie kellett egy magyarszármazásu embernek, hogy akármilyen kevés és akármilyen söpredék is akadt Magyarorszgon, amelynek tagjai ezt a korlátolt őrültet követték. Szálasi formális kihallgatásához nem akartam hozzáfogni, mielőtt egy jó nagy ládányi iratait át nem olvastam. De mikor az augsburgi kihallgatási központban az "előkelő" magyar foglyokat megnéztem, Granville György U.S. hadnagy a "nemzetvezetőt" elém vezette.

Ha nem láttam volna, hogy az őrület ott imbolygott a szemében, akkor is csakhamar meggyőződtem volna róla, hogy nem épeszü emberrel van dolgom, a hozzá intézett pár kérdésre adott feleletből.

"Mi a neve?"

"Szálasi Ferenc, magyar nemzetvezető."

"Önnek szerencséje, hogy mi az amerikai hadsereg egyenruháját viseljük. Különben valószinüleg tettleges bántalmakat szenvedne."

"Miért?"

"Ha semmi más büne nem lenne, aminthogy elég van, megérdemelné azt azért, mert a magyar fővárost céltalanul összelövette."

"Kérem én ideologista vagyok."

"Ezzel mit akar mondani?"

"Azt, hogy mint ideologista én globális szemekkel nézem a világot."

"Mi köze a globális világnak Budapest összelövetéséhez?"

"Városok nem számitanak. Azokat le lehet rombolni és ujra lehet épiteni. Globális szempontból sokat egyik sem számit. Az a fő, hogy egészségesen, nemzeti szocialista szellemben átszervezzük a világot."

"És ezt maga pont Magyarországból akarta megtenni?"

"A Németbirodalom és Magyarország Európában, és Japán Ázsiában ugyanerre törekedett."

"Természetesen ma már tudja, hogy ezuttal nem sikerült a kisérlet és hogy magának többé hasonló kisérletre nem lesz alkalma."

"Jönnek a többiek utánunk."

"Gondolt-e arra, hogy mi lesz a sorsa?"

"Kérem én 9 éve megmondtam a menyasszonyomnak, mikor eljegyeztem, hogy vagy egy golyó vet véget az életemnek, amely esetben a következő századokban az én emlékem lesz a magyar nép bálványa, vagy egy uj világot alkotok Magyarországon."

"De előbb mindenesetre leromboltatta az országot?"

"Közös nemzeti akarattal, erélyes vezér keze alatt minden ujra épithető."

Ezután a rövid beszélgetés után visszavezettettem a nemzet-

vezetőt cellájába. Hazatérve salzburgi hivatalomba, hozzáláttam, hogy az iratait átnézzem.

Semmi értelme nem lenne, hogy a nagy halom ismertetését megkiséreljem, vagy hogy a sokszor zavaros, sokszor értelmetlen részletekből akármit közöljek. De az iratainak egy részéből meg kellett róla győződnöm, hogy nemcsak Szálasi volt őrült, hanem valószinüleg miniszterei és egyéb magas funkcionáriusai is, mert ha azok nem voltak őrültek, akkor olyan alacsony szellemi nivón álló tudatlan egyének voltak, akikben nem volt az önérzetnek egyetlen szikrája.

A Szálasi által rendezett koronatanácsokat illetőleg például olyan rendeleteket adott ki a kabinet tagjainak, amelyet középiskolás tanulók sem lennének hajlandók teljesiteni. Mindezeket Szálasi maga készitette, valamint azt a térképet is, amit a koronatanács asztaláról csinált és csatolt az utasitásához.

A térképen meg volt jelölve minden miniszternek a helye és az utasitás például ilyeneket tartalmazott:

1) Az ülésre kitüzött idő előtt 15 perccel minden miniszter tartozik a helyét elfoglalni és némán várni a nemzetvezető megjelenését.

2) Dohányozni a teremben tilos.

3) A nemzetvezetőt felállással kell üdvözölni és állva kell maradni, amig ő a leülésre az engedélyt megadja.

4) Minden miniszter a térképen megjelölt sorszám szerint tartozik jelentését felolvasni.

5) Az egyes jelentésekhez csak a nemzetvezető szólhat hozzá.

6) Miután a nemzetvezető feláll és palástját a szárnysegéd a vállára helyezte, a távozásra az engedélyt megadja. Számszerinti sorrendben távoznak a miniszterek, utoljára hagyja el a helyét a nemzetvezető.

Sajnos az irásaiból nem tudtam meg, vajjon a koronatanácsok alkalmával is rakott-e ruzst az arcára. Budapesten néhány évvel előbb Rainiss Ferenc megirta róla, hogy minden gyülése előtt ruzst rakott az arcára, s mikor ezért az ujságirót párbajra hivta, a segédek megállapitották, hogy Rainiss nem köteles elégtételt adni, mert igazat állitott és igy sértés nem történt.

Az Ausztriában egy Attersee melletti faluban négy (4) nappal a németek fegyverletétele előtt tartott koronatanácson

elrendelte, hogy külügyminisztere táviratot küldjön a japán császárnak és biztositsa azt a magyar nemzetvezető és a kormányának határozatáról, hogy a "magyarok külön békét nem kötnek."

Ilyen államférfiak kezére juttatták a németek és a nemzetvezető nyilas párthivei a magyar nemzetet és ilyen nemzetvezető államférfi emlékére rendeznek egyik-másik szabad országban gyászmiséket és gyászünnepélyeket azok, akik hivei közül megmenekültek.

Megalomániájában magyar szempontból egy érdeme volt. Ismételten jegyzékekben sürgette az akkor már alig létező német kormányt, hogy ismerjék el Hitlerrel teljesen egyenrangu nemzetvezetőnek és biztositsanak szuverénitást a számára a Németországba kirendelt emberek és kihurcolt javak fölött. Egyetlen ilyen jegyzékét feleletre nem méltatták.

A maga módja szerint vallásos ember volt.

Állandóan papot kért, de mikor egy Dachauban felszabaditott fiatal magyar papot vittem be hozzá, nem volt hálás a találkozásért, mert Benkő István a szemébe vágta, hogy "Maga tette tönkre Magyarországot."

Pár nap mulva egy másik magyar katolikus papot, Lányi Gézát vittem be hozzá. Mikor mondtam, hogy gyónásra nem adhatok engedélyt, mert megtörténhetik, hogy valakinek a fülbesugás alatt esetleg üzenetet küldhetnek, Lányi ezt mondta:

"Nem gyóntatnám meg akkor sem, ha arra engedélyt adna, mert nincs magyar pap, aki ennek az embernek akármilyen penitencia mellett feloldozást adhatna. Neki ugy kell a Teremtő széke elé állni, ahogy most itt áll, bünterhelt lélekkel és véres kezekkel. S ha nekem jutna a privilégium, hogy a vesztőhelyre kisérném, nem arra kérném a Mindenhatót, hogy legyen kegyelmes, hanem arra, hogy legyen igazságos, itélkezzék érdeme szerint fölötte."

Szálasi megdöbbent, hátat forditott a papnak és távoztunk a cellából. Formális kihallgatása során érdekes világitásba helyezte, hogy mit tartott ő kereszténységnek.

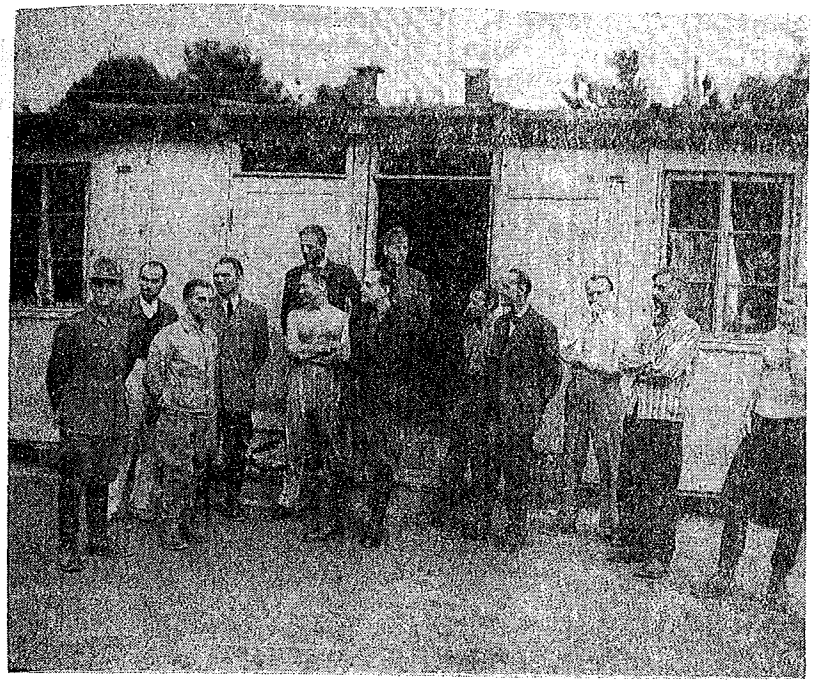

Nyilas családi kép hazautazás előtt a Marcus W. Orr fogolytáborban. Hellebronth Vilmos, Tóvári Károly, Omelka Ferenc, Kiss Ferenc, Hain Péter, Szálasi Ferenc (a csizmában), Gömbös Ernő, Perényi Géza, Voigt Ede, Simsai Lajos, Endre László és Kassai Ferenc.

(Ezen a helyen szükségesnek tartom megjegyezni, hogy minden kihallgatás tolmács utján, angol nyelven történt, tehát szükségszerüen mindig legalább hárman voltunk jelen minden kihallgatásnál. A gyorsiró minden jegyzetét és annak lemásolt példányait mindhárman ellenjegyeztük, nehogy azok tartalmának a hitelességét később bármelyik kihallgatott egyén letagadhassa. Általában soha nem láttam egyetlen magyar letartóztatott egyént sem, ha legalább ketten, de a legtöbb esetben hárman nem voltunk jelen. Ugyanez volt a szabály, ha alakulatomból bárki más beszélt, a rabok bármelyikével.)

A személyes adatok bemondása után:

"Milyen eszközökkel és milyen jogon vette át és bitorolta Magyarországon a hatalmat?"

"Teljesen jogszerüen vettem át nemzetem vezetését, hogy azt az összeroppanástól megmentsem."

"Nem tény-e, hogy a hatalmat a Magyarországot megszállva tartó németek adták a kezébe, s igy voltaképen idegen hatalom szolgálatában állt?"

"Nem álltam idegen szolgálatban, egyenrangu nemzetvezető voltam a Németbirodalom Führerjével. Teljes szuverénitást gyakoroltam kormányommal hazámban."

"Hol volt a hatalom átvételét megelőző napokban?"

"Vesenmayer német követnek voltam a vendége."

"Tehát voltaképen akkor is német területen tartózkodott?"

"Kérem, háboru alatti ügyekből nem lehet szőrszálhasogatással vádat kovácsolni ellenem."

"Igaz-e, hogy maga három héten át be volt zárva Vesenmayer egyik hálószobájában?"

"Nem tudok arról, hogy be lettem volna zárva."

"De én tudok és nincs semmi értelme, hogy ezt letagadja. Ez legfeljebb enyhitő körülmény lehet, ha azzal akar később védekezni, hogy német kényszerre vette át és bitorolta a hatalmat."

"Nem volt okom nézegetni, hogy be volt-e zárva a rendelkezésemre adott szoba ajtaja, vagy sem. Ha Ön ugy akarja, irja be, hogy nem tudom. De azt tudom, hogy a nemzetvezetés átvételére senki nem kényszeritett, hogy arra éveken át még a börtönben is készültem."

"Maga vezérkari tiszt volt valamikor?"

"Igen."

"Mint ilyen, nem volt vele tisztában, hogy a háborut menthetetlenül elvesztették, s hogy a reménytelen küzdelem folytatása csak céltalan emberi és anyagi veszteséget, bajt és még több nyomort hoz arra a nemzetre, amelynek vezetésére magát önkéntesen kinevezte?"

"Nemcsak hogy nem voltam a biztos vereséggel tisztában, de feltétlenül joggal reméltem a győzelmet."

"Mi volt reményeinek az alapja?"

"Az egyik az, hogy végre a sokat szenvedett magyar nép nemzeti vezetéshez jutott, s azt kimondhatatlan lelkesedéssel

fogadta. A másik az, hogy a német kormány követje utján biztositott az idejekorán szállitandó uj csodafegyverekről. Vesenmayer azt állitotta, hogy ezekkel a fegyverekkel 50,000 ember kiverheti az oroszokat az országból. A nemzeti lelkesedést láttam és éreztem, a német igéretekben csalódtam."

"Mikor látta, hogy a németek által igért csodafegyverek nem érkeztek meg, mikor már kormányával együtt szöknie kellett Magyarországból, maga még azután is nemzetvezetősdit és kormányosdit játszott. Még akkor is hitt a csodafegyverekben?"

"Kérem, én és kormányom nem szöktünk, meghivott bennünket a német birodalmi kormány, hogy az egész magyar kormányapparátust áttelepithetjük s Németország vendégei leszünk, mindaddig, amig teljes győzelmet nem aratunk. Én elfogadtam a meghivást, mert meg voltam róla győződve, hogy innen hazánkat vissza fogjuk foglalni."

"És milyen volt a németek vendégszeretete?"

"Sajnos nem olyan, mint amilyent igértek. Megfelelő helységeket nem bocsátottak rendelkezésünkre, állandóan halogatták a hely kijelölését a számunkra, s nem fékezték meg a lakósságot, amely a kihozott magyar értékeket és állatállományt szünet nélkül dézsmálta."

"Itt voltak a katonái épségben maradt diviziói, azokkal nem tudta megvédelmeztetni a kihurcolt holmikat?"

"Szövetségesünk területén nem az én hatáskörömbe esett a civil lakósság elleni eljárás."

"Maga szereplésének első napjától kezdve állandóan uszitott a zsidó vallásu magyarok ellen?"

"Nem a zsidó vallásu magyarok ellen, hanem a zsidó fajhoz tartozó egyének Magyarországon való tartózkodását kifogásoltam. S nem uszitottam ellenük, csak eltávolitásukat követeltem, s később intéztem. Minden nemzetnek joga van az ott élő idegenektől mentesiteni az országot. De soha semmi szándékom nem volt őket bántalmazni."

"Szóval maga csak fajmagyarokat akart megtürni hazájában?"

"Igen, csak ugyanazon vérséghez tartozó emberek alkothatnak egészséges nemzeti életet."

"Maga nem örmény származásu?"

"Kérem pletykákra nem felelhetek."

"Volt magának valaha valami kifogása a Magyarországon lakó németek ellen?"

"Igenis, több jegyzékben tiltakoztam Basch szereplése ellen és az ellen, hogy Horthy alatt a németek kettős állampolgársági jogot nyertek Magyarországon."

"De követelte a németek eltávolitását is?"

"Nem, mert abban az esetben, a nagynémet területen lakó magyarok távozását követelhette volna a német kormány."

"Szóval a németek esetében nem lett volna nemzeti szerencsétlenség a különböző vérü polgárok együttélése."

"Azt nem lehetett elkerülni."

"A zsidó magyarok árulói voltak Magyarországnak?"

"Lehetett köztük áruló, nem tudom."

"Anyagilag káros volt jelenlétük Magyarországra?"

"Annyiban volt káros, hogy a nemzeti javak aránytalanul nagy részét foglalták le maguknak."

"Hogy érti azt, hogy lefoglalták? Elvették valakitől? Vagy lefoglalták maguknak, mielőtt a magyarok megjelentek a Duna-Tisza közt?"

"Ugy értem, hogy a faji rokonság erős közöttük s a közösség nagy erejével és őseiktől örökölt ravaszságukkal lassan majdnem minden gazdagságot magukhoz huztak."

"Majdnem minden gazdagságot? Például a földbirtokokat, a hatalmas latifundumokat?"

"Inkább gyárakat, üzleteket, bár az utolsó évtizedekben földbirtokokhoz is jutottak."

"És mindehhez törvénytelenül jutottak? Loptak, raboltak,— vagy dolgoztak és fizettek értük törvény és becsület szerint?"

"Kérem, én egyetlen irásomban vagy szavamban nem vádoltam ilyesmivel a zsidókat. Én nem is gyülöltem őket, engem antiszemitának se lehet nevezni. Én csak azt akartam, hogy hagyják a magyar nemzetet magára, hogy a nemzet testéből az idegen test távozzék."

"Persze azzal nem törődött, hogy van-e nekik hova távozni, vagy milyen körülmények közt távoznak?"

"Az nem a mi gondunk volt. Mi csak azt kivántuk, hogy Magyarország a tényleges fajmagyaroknak legyen a hazája. Ezt a gondolatot nem én vetettem fel elsőnek. Az Eckhardt Tibor vezetése alatt az első háboru után alakult Ébredő Magyarok

Egyesülete ébresztett fel bennünket először, hogy milyen veszedelmet képezett hazánkban egy erősen összeforrt, kalmárságra nevelt idegen faj, mely lassan magához kaparintotta a nemzet teljes bankiparát és kereskedelmét."

"Fajmagyaroknak nem állt módjukban ugyanezekre a pályákra menni? Nekik tilos volt banküzlettel és kereskedelemmel foglalkozni?"

"Nem volt tilos, de mire a nemzet ráeszmélt, ezeket a foglalkozásokat a zsidók teljesen kisajátitották maguknak és magyaroknak lehetetlen volt azokba betörni."

"A zsidótörvények mindezeket elvették a zsidóktól és áthelyezték fajmagyarok kezeibe. Még azontul is veszedelmet képezett a zsidók jelenléte az országban?"

"Azután még nagyobb veszedelmet. Miután kiszoritották őket a legtöbb lehetőségeket nyujtó pályáról, természetesen belső ellenségei lettek a nemzetnek és igy különösen háboru alatt sulyos veszedelmet képezett a jelenlétük."

"Szóval maga szerint csak a zsidótörvények intézkedései után lettek ellenségei a nemzetnek, addig lojális polgárai voltak az országnak?"

"Kérem, ne adjon az én számba kifejezéseket. Én nem beszéltem lojalitásról."

"Beismeri, hogy helyeselte és folytatta a zsidóknak Auschwitzba való deportálását?"

"Helyeseltem, hogy eltávolitották őket az országból, örültem, hogy a régen vajudó zsidókérdés megoldására a háboru alkalmat adott, de nem volt róla tudomásom és ma is csak az amerikaiak állitják, hogy a deportált zsidókat Auschwitzba vitték volna kiirtás céljából. Ilyen barbarizmust nem lehet a nagy német nemzetről elképzelni."

"Maga tagadni akarja, hogy tudomással birt a zsidóknak gázkemencékben való kiirtásáról, amit Magyarországon tudott már mindenki, mikor maga a hatalmat átvette?"

"Nem tagadhatom, hogy tudtam róla, mert ma sem tudok róla."

"Nem szégyenli azt állitani, hogy mint nemzetvezető nem tudott róla, hogy nemzetének többszázezer tagját legyilkolták és hogy a maga uralma alatt ezeket a tömeggyilkosságokat folytatták?"

"Kérem, ha igaz lenne, akkor sem csodálható, hogy nem tudtam róla, mert én a nemzetem védelmével voltam elfoglalva."

"Semmi mással nemzetvédelmen kivül nem törődött?"

"Nem tudtam csak olyasmivel törődni, ami a nemzet védelméhez tartozik."

"Maga a hatalom átvétele utáni napon, tehát mielőtt hozzáfogott volna a nemzet védelméhez, magához rendelte Vajna belügyminisztert és Szilágyit, aki a kivételezett zsidók ügyeit kezelte. Emlékszik erre?"

"Igen, emlékszem."

"Milyen utasitást adott akkor Vajnának?"

"Nem emlékszem rá pontosan."

"Nem azt az utasitást adta, hogy a Horthy által kivételezett zsidók számát csökkentsék?"

"Igen, arra emlékszem. Megkérdeztem Vajnától és Szilágyitól, hogy hány zsidót kivételezett a kormányzó.

"És?"

"Mikor Szilágyi megmondta, hogy 8,000-et, csodálkozásomnak adtam kifejezést, hogy annyi kivételes, a nemzetre nézve nagyfontosságu zsidó tehetség lenne az országban."

"Megelégedett azzal, hogy csodálkozásának adott kifejezést, vagy módositotta a rendeletet."

"Az egész ügy abban a pillanatban nem volt olyan fontos, hogy emlékeznék minden részletre."

"Szóval csak annyira emlékszik, amit eddig mondott a kihallgatásról?"

"Igen."

Bevezettettem Szilágyi Lászlót szembesités céljából. Miután nevét, korát, stb. bemondta, a következő kérdéseket hozzá intéztem:

"Mi volt a maga hatásköre, mikor Szálasi Ferenc Magyarországon az uralmat átvette?"

"A kormányzó ur által kivételezett zsidók ügyosztályát vezettem."

"Hány ilyen kivételezett zsidó volt akkor Magyarországon?"

"Nyolcezer."

"Erről informálta Szálasi Ferencet?"

"Igenis, Vajna kegyelmes urral együtt voltunk kihallgatáson

a nemzetvezető urnál, akinek kérdésére ezt az információt megadtuk."

"Mi volt Szálasi Ferenc felelete?"

"Azt mondta, hogy ennyi, a nemzetre nézve életbevágóan fontos zsidó érték nem lehet Magyarországon, s elrendelte, hogy a 8,000-es számot 800-ra redukáljuk."

"Milyen utasitást adott a többi 7,200-ra vonatkozóan?"

"Hogy azokat azonnal tartóztassuk le és helyezzük el a budai téglagyári ghettóban."

"Végrehajtották a rendeletet?"

"Amennyiben módunkban volt, igen, de Vajna kegyelmes ur arra utasitott..."

"Azt nem kérdeztem." (Szilágyit kivezettettem és folytattam a Szálasi kihallgatását.)

"Most már emlékszik erre a rendelkezésre?"

"Nem emlékszem, de nincs okom kételkedni Szilágyi állitásában."

"Milyen rendeletet adott ki általában a ghettóba zárt zsidókat illetőleg?"

"Semilyen rendeletet nem kellett kiadnom. Magyarország zsidótlanitása automatikusan folyamatban volt."

"Nem volt róla tudomása, hogy Horthy a zsidók további deportálását letiltotta és megállitotta?"

"De igen volt."

"Tehát nem automatikusan folyt a zsidótlanitás abban az időben?"

"Egyszerüen hatályon kivül helyeztem Horthy idevonatkozó intézkedését."

"Adott ki rendeletet arra nézve, hogy 20,000 zsidót gyalog inditsanak Bécs felé?"

"Én nem specifikáltam, hogy gyalog, vagy hajón vigyék őket. Vasuti szállitás akkor már lehetetlen volt; nemcsak zsidók, de fajmagyarok tizezrei is menekültek az oroszok elől. Nem tehettem éppen a zsidókkal kivételt."

"S mit gondolt, mi történik velük Bécsben?"

"A Németbirodalomban a közlekedés még épségben volt, tudtam, hogy onnan tovább fogják őket szállitani, rendeltetési helyükre."

"Mit ért rendeltetési hely alatt, Auschwitzot?"

"Én nem tudhattam, hogy hová fogják őket beosztani munkára."

"Mint nemzetvezető azzal nem is törődött?"

"Kénytelen vagyok ismételni, hogy azokban az időkben csak hazám és népem védelmével, valamivel később a kormányapparátus kitelepitésével voltam elfoglalva, igazán nem volt tőlem várható, hogy ilyesmivel törődjem. A bécsi konzul a jelentéseiben egyre sürgette, hogy inditsuk utnak a zsidókat Bécsig, ott ő gondoskodik a továbbszálitásukról. Ugy emlékszem, bár nem vagyok biztos benne, hogy a bécsi konzul Vajta Ferenc volt."

"Volt róla tudomása, hogy a zsidókat kisérő csőcselék 6,000 egyént már az uton agyonvert?"

"Nem volt, de ha megtették, bizonyosan azért tették, mert a menetben résztvevő zsidók vagy zavarogtak, vagy szökni próbáltak."

"Szóval ezekről a részletekről nem tudott?"

"Nem."

"A Hungarista vagy ideologista vagy globális pártnak, ahogy maga magát nevezte, benne volt a programjában a magántulajdonok elkobzása?"

"Határozottan nem volt benne[illegible] nemzeti szocializmus bizonyos nagy üzemeket államositani igért, de magántulajdon elkobzását soha nem emlegettük, az nem is volt szándékunk."

"Akkor milyen magyarázatot tud adni a zsidó vagyonok elkobzására?"

"Ezek a dolgok mind az én kinevezésem előtt történtek, az eljárásokat törvények vagy hivatalos kormányrendeletek szabályozták, én azokért a felelősséget nem vagyok hajlandó vállalni."

"Mivel az ország zsidótalanitását a pártja és maga sürgette, miképpen képzelte el, hogy a kitelepitendő zsidók magánvagyonát elveszi vagy őket kártalanitja?"

"Erre vonatkozólag még nem voltak kész terveink."

"A Bécs felé inditott 20,000 zsidó közül többnek volt ingó és ingatlan értéke s azoknak a kitelepitése — s maga szerint nem Auschwitzba, — már a maga uralma alatt történt. Tett valamilyen intézkedést azoknak a kártalanitására, ha a magánvagyonok elkobzása nem volt szándéka s ha azt hitte, hogy azok a zsidók életben maradnak, mert csak munkára viszik őket?"

"Ujra meg ujra kénytelen vagyok ismételni, hogy nekem

nagyobb és fontosabb munkám volt, mint ilyesmivel törődni. Végre azokat sem biztositha tam vagyonuk épségben maradásáról, akik a fajmagyarok közül utnak indultak."

"Mi a véleménye azokról a törvényekről és kormányintézkedésekről, amelyek a zsidók vagyonát egyszerüen elrabolták?"

"Nem lehet rablásnak nevezni, ha egy nemzet kénytelen az országban tartózkodó idegeneket eltávolitani, és az ott szerzett vagyonaikat kisajátitani."

"Szóval mondjuk, alkalmazná ezt a Magyarországon lakó többi idegenekre, a németekre, szlávokra, románokra, amerikaiakra, svájciakra, vagy kizárólag csak zsidóvallásu magyarokra?"

"Zsidóvallásu magyarok nem voltak, mert a különböző törvények és hivatalos rendeletek megfosztották őket a magyar polgárság jogától."

"Arra feleljen, hogy ugyanezt az eljárást alkalmazná-e a többi idegen nemeztiség Magyarországon lakó tagjaira is, akik a vagyonaikat esetleg szintén Magyarországon szerezték?"

"Ez teoretikus kérdés, amivel még nem volt alkalmam foglalkozni."

"Szóval a tömeggyilkoss aló uszitásért, a tömeggyilkosságra való rendelet kiadás[illegible]ért, a maga által deportálni rendelt zsidók vagyonának kifosztásáért nem akarja a felelősséget vállalni?"

"Minthogy azokban semmi részem nem volt, azokért semmi felelősséget nem vállalok?"

"De elismeri, hogy felelős azért a tömeggyilkosságért, amit emberei különösen a Duna-parton végeztek, s amelynek áldozatai nemcsak zsidók voltak?"

"Forradalmi állapot volt, az ellenforradalom tagjainak vagy egyéb bünösöknek magatartásuk következményeit viselniök kellett."

"Azt akarja ezzel mondani, hogy forradalom utján jutott az ideiglenes hatalom birtokába?"

"Azt nem mondtam, mert a hatalmat törvényesen tette őfőméltósága, a magyar kormányzó a kezembe. Forradalmi állapot nem feltétlenül jelenti forradalom létezését."

"A maga és a kormány által kiadott rendeletek tucatjai azzal végződnek, hogy aki nem engedelmeskedik, az 'felkoncoltatik?'"

"A háborus összeomlás következtében valóságos anarchia volt az országban, a szigoruságra szükség volt."

"A szigoruság ismerhet agyonlövést, akasztást, miért éppen a felkoncolást választotta?"

"Hogy a szigor drákói voltát hangsulyozzuk. Hivatkozom a német példára, ahol a Führer akasztás helyett lefejeztette az állam ellen vétőket és a többi gonosztevőket, aminek a bünök nagymérvü csökkenése volt a hatása. Ugyanezt a hatást akartuk elérni, mert arra akkor nálunk fokozott szükség volt."

"És hogy képzelte a felkoncolást és kinek kellett volna azt végezni?"

"Természetesen katonák esetében az arra kirendelt katonáknak, civilek esetébn a hivatalos hóhérnak."

"Ugy érezte, hogy a felkoncolás népszerübbé teszi az uralmát?"

"Nagyobb népszerüségre, mint amilyen kinevezésem alkalmával megnyilvánult, igazán nem volt szükségem. Egyszerüen a fegyelem gyors és hatásos helyreállitása volt a szándékunk."

"Miért hozta a Szent Koronát magával?"

"Magyarországon a Szent Korona és az államfő elválaszthatatlanok egymástól. Az én jogom és kötelességem volt arra vigyázni, nehogy ellenséges kezekbe kerüljön."

"Őrizet alatt hozta azt ki?"

"Igenis. A korona őrségével megbizott fegyveres kiséret vigyázott rám mindenütt és minden pillanatban."

"Maga adta nekik az utasitást, hogy a páncélládát az amerikai parancsnokságnak átadják?"

"Igen, biztonságba kellett azt helyeznem, azonkivül itt nem volt többé biztonság."

"Szóval biztonság céljából adatta át az amerikai parancsnokságnak?"

"Igen, erre már feleltem."

"Felelt és hazudott, amit egy nemzetvezetőtől nem vártam. Miért vétette ki a koronát a páncélládából, mielőtt az üres ládát rábizatta az amerikai hadseregre?"

"Mert az amerikai hadsereg közt is idegen kezekben lett volna."

"S miért akarta félrevezetni az amerikai parancsnokságot?

Miért hazudott, amikor egy pillanattal előbb azt állitotta, hogy a koronát nekik átadta?"

"Nem akaram tudatni, hogy hol őrizzük a Szent Koronát."

"Miért nem ásatta el a páncélládával együtt? Mire való volt a csalási kisérlet?"

"Annak akartam elejét venni, hogy a koronát kutassák."

"A cinkosai nem azt vallják. Szerintük maga zavarba akarta hozni Amerikát, mikor később, mint maga azt remélte, a ládát visszaadják, a korona hiányozni fog belőle. Igaz ez vagy nem?"

"Tiltakozom ez ellen a hang ellen. Nem cinkosaim, hanem alattvalóim voltak, akik a amerikaik előtt a korona hollétét felfedték."

"De azt beismeri, hogy még ennek a kihallgatásnak a folyamán is hazudott, amikor azt állitotta, hogy a koronát megőrzés végett adatta át az amerikai hadsereg parancsnokságának?"

"Nem ismerek be semmit, mert csak vádlottakra lehet ezt a kifejezést használni."

"A győztes szövetséges hatalmak Önt az emberiség elleni bünök sorozatának elkövetésével vádolják. Vádolják tömeggyilkosságra való uszitással, tömeggyilkossággal, tömeges rablásra való felbujtással, egyének és értékek más országba való erőszakos szállitásával."

"Nem ismerem el a Szövetséges Hatalmak jogát, hogy engem vád alá helyezzenek. Államfő vagyok, s ha nemzetem a háborut el is veszitette, azt az elbánást követelem magamnak, ami kijár minden civilizált népek között egy ország fejének. Tiltakozom ellene, hogy fogságba helyeztek és közönséges bünösökkel egy fogházba zártak, hogy vádlottként vallatnak, s tiltakozom az ellen, hogy okmányaimat és irataimat lefoglalták. Eljárásuk ellen fellebbezni fogok a Hágai Nemzetközi Birósághoz, követelem, hogy erre adják meg az alkalmat."

"Tiltakozhat és követelhet, amit akar, de ne szónokoljon, mert akkor kivezettetem."

"Ez ellen a megjegyzés ellen, mint az erőszak megnyilvánulása ellen, szintén tiltakozom."

"Ezt a tiltakozását is feljegyezte a gyorsiró. A jelenlegi magyar kormány és a magyar nép is kérte az ön letartóztatását és kéri a kiadását. A többek közt otthon azzal vádolják, hogy a nemzetet kifosztotta, gyárainak felszereléseit, raktárainak áru-

halmazát, állatállományainak a legnagyobb részét kirabolta, kihozta egy idegen országba."

"Magyarországnak a törvényes kormánya jelenleg Németországban van, annak a feje én vagyok, senki nem emelhet tehát vádat vagy kérheti a kihallgatásomat a magyar nemzet nevében."

"Elismeri, hogy a magyar nemzetnek joga van maga fölött itélkezni?"

"Elismerem, hogy egy törvényesen választandó magyar parlamentnek joga van minden magyar felett itélkezni. Ha egy törvényesen választott magyar parlament felelősségre von, szivesen állok elébe."

"Magát egy törvényesen választott magyar parlament ültette a nemzet fejére, hogy annyira hangoztatja a törvényesen választott magyar parlament jogát és hatalmát?"

"Kérem, engem őfőméltósága, a magyar Kormányzó törvényesen nevezett ki a nemzetvezetői tisztségre és a kormányzat minden hatalmát rámbizta."

"El akartam kerülni ennek a kihallgatásnak során minden durva kifejezést, mert az amerikaiak olyanokkal nem élnek. Ne védekezzék ilyen ostoba gyermekmesékkel, mert nem ismeretlen előttünk és általában a világ előtt, hogy a kormányzó fogoly volt s terror alatt irta alá a kinevezését, miután már magához ragadta a fegyveres hatalmat."

"Az előzetes részleteket és mellékkörülményeket én nem ismerem, csak arról tudok, hogy a kormányzó ur belém helyezte azokban a válságos órákban a bizalmát."

"Felkereste magát a német követ hálószobájában? Ott adta át a kinevezést, vagy akkor maga már a Vár ura volt?"

"Ismétlem, hogy a Várban teljesen törvényes keretek között nevezett ki nemzetvezetőnek."

Miután intettem a Szálasi mögött álló katonának, hogy a foglyot viheti vissza a cellájába, Szálasi ismét megszólalt:

"Még egyszer ünnepélyesen tiltakozom minden engem illető eljárásuk ellen és kijelentem, hogy csak az erőszaknak vagyok kénytelen engedni."

"Még egyszer tudomásul veszem a tiltakozását s remélem, hogy hazaküldhetem Budapestre és a magyar nép alkalmat kap, hogy itélkezhessék."

Bárdossy László

Beszállás a Budpestre induló repülőgépbe.
Bárdossy László, Hellebronth Vilmos és Reményi-Schneller Lajos.

Talán egyike volt, talán egyedül volt a magyar háborus bünösök között, aki a közönséges gonosztevő tipusától elütött, aki egy vabankot játszó s a játszmát elvesztett államférfi benyomását tette az emberre.

A magyar nemzet szempontjából mindenesetre a legnagyobb bünösök közé tartozott, mert nemzetét hamis ürügy alatt sodorta háboruba s mert bombáztatta a saját városukat, hogy mesterségesen "incidenst" csináljon.

A személyi adatok bemondása után:

"Mielőtt a kérdéseikre felelnék, tudni akarom, hogy milyen vád alatt és egyáltalán milyen jogon tartóztattak le. Fogvatartásom beleütközik a nemzetközi törvények minden sarkalatos pontjába, kérem tiltakozásom jegyzőkönyvbe venni."

"Nem jegyzőkönyvezünk, de tiltakozását feljegyezte a gyorsiró. Önöknek Jugoszláviával örökbarátsági szerződésük volt, amelyen még meg sem száradt a ténta, amikor megrohanták azt az országot és megrendezték azt az Ujvidéket, amely örök gyalázata marad nemzetének. Mi vitte a magyar kormányt erre a lépésre?"

"Jugoszlávia sorsa meg volt pecsételve, s egy magyar államférfinak élni kellett az alkalommal, hogy jogos területünket visszaszerezzük. De ha nem is lett volna ez a véleményem és érzésem, aminthogy az volt, a eseményeket nem tartóztathattam volna vissza, mert őfőméltósága el volt tökélve."

"A kormányzó akkor is Jugoszlávia ellen küldte volna a hadsereget, ha arra nem kapja meg a felhatalmazást?"

"Kérem, a kormányzó ur, és erre tisztán emlékszem, ezekkel a szavakkal fejezte ki akaratát: 'A bőr égne le pofámról, ha nem élnék az alkalommal, nem szabaditanám fel Délmagyarországot.'"

"S mi volt a vezérkar álláspontja?"

"A vezérkar azt hiszem elmozditotta volna a kormányzót, ha ő utjába akart volna állni a hadjárat megindításának."

"És a vezérkar határozta el és szervezte meg az ujvidéki mészárlást?"

"Az ujvidéki botrányért felelős parancsnokokat elfogták."

"És azután őket szökni engedték?"

"Semmi bizonyiték nincs rá, hogy engedték."

"Milyen körülmények között üzentek hadat Oroszországnak?"

"A nemzet minden érdeke azt kivánta, hogy csatlakozzunk a német hadjárathoz."

"Kérték erre a németek a magyar kormányt?"

"Nem kérték. Éppen azért éreztük a szükségét, hogy résztvegyünk a háboruban, nehogy a visszanyert Felsőmagyarországot és Ruszinszkót elveszitsük egy győztes német hadjárat után. Voltaképen a becsület is arra kényszeritett bennünket, hogy szövetségesünk oldalán harcoljunk."

"Miféle becsület?"

"A bécsi tárgyalások során, amikor a németek olyan nehezen egyeztek bele Ruszinszkó visszacsatolásába, Eckhardt Tibor az ellenzék vezére nagy cikket irt, hogy érthetetlen a németek magatartása, mert hiszen egy reánk nézve kezdvező döntés természetesen elkötelezné a magyar nemzetet háboru esetére." (Ezt

Eckhardt, akinek 1946 januárjában emlitettem Bárdossy rávonatkozó vallomását, kereken tagadta.)

"Mikor a moszkvai magyar nagykövet a hadüzenetet az orosz külügyminiszternek átadta, a követ táviratot küldött Önnek az üzenet átadásával kapcsolatos tárgyalásáról. Igaz ez, vagy nem?"

"Igen, volt egy ilyen távirat."

"Mi volt a táviratban?"

"Amennyire visszaemlékszem, az orosz külügyminiszter a hadüzenetet nem vette át, s arra kérte a követ utján a magyar kormányt, hogy fontolja meg ezt a lépését mégegyszer, mert a két nemzetnek semmi vitája nincs egymással és az oroszok a magyar nemzettel békében akarnak maradni."

"Mit csinált Ön ezzel a távirattal?"

"Természetesen a kormányzó tudomására hoztam."

"Azonnal, vagy 24 órás késéssel?"

"Ugy emlékszem, nem tudtam a kormányzó urral aznap összeköttetést találni."

"Tudatta Ön a távirat tartalmát a képviselőház 40 tagu bizottságával azonnal?"

"Nem éreztem ennek a szükségét, mert a képviselőháztól és a 40 tagu bizottságtól teljes felhatalmazással birt a kormány."

"Igaz-e, hogy Ön a táviratot voltaképpen elsikkasztotta, s azt csak egy nappal később hozta a kormányzó tudomására?"

"Nem tudom, hány óra mult el a távirat vétele és a kormányzó urral való beszélgetésem között."

"S közben természetesen Ön Kassát bombáztatta."

"Tagadom, hogy Kassát én bombáztattam."

"De tudomása volt róla, hogy Kassát a vezérkar kérésére német repülőgépek bombázták?"

"Nem volt róla tudomásom, egész mást jelentettek a szakértők."

"Mit jelentettek a szakértők?"

"A szakértői vélemény szerint a bombaszilánkok orosz eredetüek voltak."

"S Önnek ez elég volt, hogy követének a táviratát elsikkassza és a vezérkarnak a rendeletet kiadják?"

"Én csak a szakértők véleményét vehettem figyelembe."

"Nem igaz-e, hogy a szakértők egyike, az Ön távoli rokona arra figyelmeztette, hogy Kassát német bombák találták?"

SZTE Klebelsberg Könyvtár SZEGED

"A szakértők többségének a véleményét kellett figyele vennem, s az elsikkasztás kifejezés ellen tiltakozom."

"Miért tiltották be a Magyar Nemzet napilap megjelen 15 napra?"

"Nem tudok az esetről."

"Nem-e tény, hogy a Magyar Nemzet nem volt hajl hazudni s nem azt irta, hogy orosz repülőgépek, hanem, ho város 'orosz felségmárkákkal ellátott' repülőgépek bombá s ezért tiltották be a lap megjelenését?"

"Nem emlékszem ilyesmire. Egy lap megfenyitése nem tozott a hatáskörömbe."

"Magas állásában helyeselte, hogy a munkaszolgálatra rendelt zsidó katonákat fegyverek nélkül küldték a harctérre

"Háboru alatt a hadsereg csak a vezérkar rendeletének alávetve, a katonák felett való rendelkezés, a felvonulás re nem tartozhatott az én hatáskörömbe."

"A hadseregnek, tehát a vezérkarnak is a kormányzó v főparancsnoka?"

"Természetesen."

"A kormányzó tehát megakadályozhatta volna ezt a halla kegyetlenséget?"

"Feltétlenül."

"Önt a jelenlegi magyar kormány kikérte, hogy birósá állitsa. Hajlandó magát a nemzet itéletének alávetni?"

"Tiltakozom a kiadatásom ellen, s egyben kérem, hogy nak alkalmat minden vádra a nyugati szövetségesek ité előtt felelni."

"Minthogy Ön sokkal több és sulyosabb bünt követett saját nemzete ellen, azt fogom feletteseimnek ajánlani, küldjék haza a többi magyar háborus bünössel."

VÉGE A MUNKÁMNAK

Az eddig felsorolt egyének kihallgatása után General Donovan felhivott Nürnbergből, és azt az örömhirt közölte, hogy magyarokat Nürnbergben felelősségre vonni nem fognak; hogy a legfőbb katonai parancsnokság teljesiti a Szövetséges Ellenőrző Bizottság budapesti főparancsnokának, Key generálisnak a kérését, amit ugy General Donavan, mint én támogattunk, s minden magyar rabot hazaszállitunk.

Eisenhower táviratban közölte Key generális utján a magyar kormánnyal azokat a feltételeket, amelyek a szállitások megkezdését néhány napig hátráltatták, s amelyek legfőbb pontja az volt, hogy halálos itéleteket csak Nürnberg beleegyezése után lehet végrehajtani. Arról lehetett ugyanis szó, hogy egyikre-másikra esetleg szükség lehet német vádlottak elleni tanuvallomásra.

Ezek a részletek már nem érdekeltek. Boldog voltam, hogy többé nem kellett ezekkel a minden emberi érzésből kivetkőzött emberekkel foglalkoznom, s mikor a magyar kormány Eisenhower feltételeit elfogadta, a szállitást megkezdtem.

Minden szállitmányt amerikai katonák kisértek, azokat mindig a Szövetséges Ellenőrző Bizottság amerikai parancsnokságának adták át, ahonnan aztán átadták őket a magyar hatóságoknak.

Tele voltam undorral, borzadállyal, s talán nem is annyira az undoritott el, hogy ezek az emberek szinte kéjelegve küldtek ártatlan százezreket halálba, hanem az, hogy állitólagos államférfiak, állitólagos civilizált, keresztény urak a felelősségre vonás első pillanatában kivetkőztek emberi mivoltukból. Még a közönséges gonosztevők szemtelen vakmerősége is hiányzott belőlük, meggyőződéseiket megtagadták, hazudtak és tetten ért kutyák módjára olyan alázattal vinnyogtak, hogy az emberi fajhoz nem is hasonlitottak. Szégyeltem, hogy az élő lények ugyanazon fajtájához tartoztam.

MI KÖVETKEZHET?

Beteg voltam testben és lélekben. Gyötrő éjjeleken néha azt hittem, hogy nem is láttam azokat a borzalmakat, amelyeket Dachauban találtam, hogy nem is hallgattam azokat a gyalázatos hazugságokat, amelyekkel kérdéseimre feleltek, hogy nem olvastam azokat a rémségeket, amelyeket a gonosztevők irattáraiban találtam.

Hogy csak egy szörnyü álom volt a két magyar asszony, akiknek az egyike felhuzta a szoknyáját az irodámban, s megmutatta a tomporára sütött számot, amit a német tábori bordélyházban égettek a testére. Ahová a magyar kormány szállitott négyezer ilyen áldozatot.

Bele temetkeztem a munkámba, száz- meg százezer magyar menekültnek az ügyei feküdtek előttem, nem volt sok időm nappal a borzalmakra gondolni.

Egy délután Herczeg Béla telefonált, hogy ha csak tehetem, menjek át a Landesgerricht fogházba. Hiába szabadkoztam, hogy a háborus bünösökkel végeztem, Herczeg addig erősködött, amig átmentem.

Egy tizenhatodik évét még be nem töltött suhanc állt előttem.

"Miért hoztak be a börtönbe?"

"Én nem tudom, azt mondják azért, mert négy zsidót megöltem."

"És igaz, amivel vádolnak?"

"Igaz, hogy négy zsidót megöltem, de nem vagyok bünös. Én a Számonkérők közt voltam és az volt a dolgunk, hogy a zsidókat megöljük. Miért nem hozták be a pupos bárót, aki 37 zsidót ölt meg?" (A bárót behozták és hazaszállitották.)

"És miért ölted meg a négy zsidót?"

"Hát az volt a parancsom."

"Hogy ölted meg őket?"

"Napközben, mikor összefogdostuk őket, egy pincébe zártuk velamennyit, s este kihajtottuk mindet a Duna partjára. Ott a viz mellett sorba állitottuk őket, sortüzet adtunk, s mikor a holmijaikat lehuztuk róluk, betaszitottuk őket a Dunába."

"Hogy van, hogy te csak négyet öltél meg?"

"Én csak az utolsó négy nap voltam szolgálatban."

"És nem sajnáltad ezeket az embereket?"

"Zsidók voltak és bujkáltak."

* * *

Ahogy beszélt, nem volt a hangjában több megindultság, több szin, mintha arról beszélt volna, hogy négy szunyogot sikerült neki megölni. Fogalma sem volt róla, hogy a zsidó emberi lény lehet, hogy annak a meggyilkolása nem érdem.

Beteg lettem, sietve mosdóhoz futottam, s mentem az irodámba, hogy azt a vadállattá torzitott gyermeket többé ne lássam.

S ha azóta megjelent az arca, vagy a Levente táborban talált kis, gangszterekké brutalizált suhancok arca előttem, mindig arra gondolok, hogy milyen az a társadalom, amelynek a számára ilyen gyermekeket neveltek.

S hogy a több százezer egyén kivégzésén tul és fölül ennek a nemzedéknek a lezüllesztéséért, bestializálásáért szintén azok tartoznak felelni, akik az égő antiszemitizmus mételyével megfertőzték nemzetüket.

Ugy ennek a kis gyilkosnak, mint a Levente táborban talált négyezer suhancnak az arca azt mutatta, hogy a gyülölködésnek, a gyilkosságig menő gyülölködésnek nincs vége, s nem lehet vége, amig ez a nemzedék ki nem hal.

De ha mégis lett volna rá mód, hogy idővel emberi érzéseket is oltsanak beléjük, hogy egyiket-másikat talán át lehetett volna nevelni, gondoskodtak róla a különböző országokba furakodott nyilasok, hogy az meg ne történhessék.

Aminthogy az ő összeesküvésük, az ő történelem hamisitására való törekvésük birt rá, hogy ezt a könyvet kiadjam, ők gondoskodnak arról is, hogy az antiszemitizmus, a gyülölet mételye tovább viruljon. Közismert tény, hogy szegény nyomorék emberek nagyrésze ösztönös gyülölettel tekint minden egészséges emberre. Ezek a lelki leprások mindent elkövetnek, hogy undoritó betegségüket terjesszék.

S a magyar nemzeten kivül, a saját nemzetükön kivül a legrosszabb szolgálatot teszik azoknak a külföldre került tisztességes magyaroknak, — mert olyan is van elegendő, sőt azok vannak

H3 H70 LR

nagytöbbségben, — akik uj hazájukban csak becsületesen élni és dolgozni akarnak, s feledést keresnek azokra a borzalmakra, amelyeket soha nem tudnak feledni. Tisztességes emberek tőlük is lehetőleg távol tartják magukat, mert a becstelen, a hangos és szemérmetlen nyilas kisebbség lármája után nem tudják, hogy melyik idegenbe szakadt magyarnak tapad vér a kezéhez, melyik rabolta a testén lévő bundát, az ujján lévő gyürüt valamelyik legyilkolt zsidótól.

S amig a büntudatos és bünrészes egyének és azoknak külföldi elvbarátai lármáznak, amig azok az endre lászlókat, a szálasikat és sztojaykat mártiroknak nevezik, addig nem követheti Auschwitzot megnyugvás.

S a történelmet meghamisitani nem lehet, hiába vonnak egy véres misztikummal átfestett hamis glóriát az elitélt tömeggyilkosok fejére, hiába hamisitják az elitéltek számát ma már ezrekre: Auschwitz ott áll és évszázadokon át mementoja lesz annak a leirhatatlan bestialitásnak, amely a gyalázat bélyegét nyomta a huszadik századra.

* * *

E könyv kiadásával megkéstem, időközben magyar menekültek, a szabadságharc menekültjei érkeztek a világ minden tájára.

Sok helyen türelmetlenek velük a régebben külföldön tartózkodó magyarok, több helyen egyik-másiknak meggyült a baja az uj hazákban a helyi hatóságokkal.

Nincs köztük sokkal baj, a legtöbben derék, becsületes emberek, s akikkel baj van, azokat — megértem.

Az ausztriai Levente táborokra gondolok, s nem őket tartom felelősnek, hogy a gyülölet korszakában, a nyilaskeresztes "elvek" emlőjén nevelkedtek, s kiképzésüket a hasonlóan barbár és becstelen kommunizmus folytatta. Nem válhatott rendes ember belőlük.

Szerencse, hogy a menekültek közt ilyen kevés van.

SZTE Klebelsberg Könyvtár SZEGED 2.

X 243654